

Dan M. Appel

A Bridge Across Time (Híd az idő felett)

Előszó

Érv és ellenérv a szombat parancsával kapcsolatban...

E rövid mondatban lehetne összefoglalni e kis könyv mondanivalóját.

A teremtés hatodik napján, amikor Isten befejezte a munkáját, ezt a csodálatos ajándékot adta az embernek. „Híd”, amelyen át hozzá közeledhetünk, letéve a gondunkat, s bensőséges kapcsolatba léphetünk vele és az embertársainkkal.

Ha volt valamikor is időszak, amikor a tízparancsolat szívében Isten által elhelyezett negyedik parancsolatot komolyan kellett venni, akkor ez az időszak most van. Minden jel arra mutat, hogy gyors léptekkel közeledünk a Bibliában megjövendölt prófétikus események beteljesedése felé. „Mert az Úr teljes mértékben és gyorsan váltja valóra a szavát a Földön.” (Róma 9:28)

Jézus az ajtó előtt áll. Itt az idő, amikor minden embernek döntenie kell, vagy Isten parancsa vagy az emberi rendelkezés mellett. Senki nem maradhat semleges.

A jó és a gonosz erő közötti végső összecsapás a szombat parancsa körül fog tetőzni. A választásod határozza meg az örök sorsodat. Ha Istennel akarod tölteni az örökkévalóságot, a „hídra” kell lépned, amely évezredekken át óvta és vezette Isten hűséges gyermekeit. Ha kételkedés vagy félelem vesz rajtad erőt, olvas az ígéretet a 91. zsoltárból.

Blénessy Éva

Ajánlás

a szüleimnek, Melnek és June-nak, mert ők igazi odaadással élték az ebben a könyvben leírt elvet, hogy én is elfogadtam, és az életemet annak szenteltem, hogy másokkal is megosszam ezt.

A szerző

Első fejezet

– Ez a legeltűzöttabb, legidiótább, legalista csapda, amit életemben hallottam! – préselte ki a szavakat az összeszorított fogai között Alex Bowen. Csikorgás. A fékre lépett. Még egy piros lámpa.

Magában füstölögve, az ujjai úgy doboltak a kormánykeréken, mint egy mérges macska farka. Egy nehéz nap után, amit az irodában töltött, csak ez a nagy forgalom hiányzott. Mintha minden lassú vezető ezt az időpontot választotta volna a hazatérésre.

– Senki nem vesz manapság autóvezetési órákat? – dűnnyögte magában Alex.

Rosszul kezdődött a nap, és azóta mind rosszabb lett. Egy órával a zárás előtt Clark Hanson lépett be az irodájába a buta kérésével. Éppen ide illő befejezése az amúgy is szörnyű csütörtöknek.

– Miért van tele ez a Föld ilyen örültekkel? – kérdezte Alex magában. – És miért nekem dolgozik minden örült? Nem igazságos ez, éppen most, amikor annyira szükségem van egy jó tervezőmérnökre!

A lámpa zöldre váltott. Alex a gázpedálra taposott, és továbbzsörtölődött.

– Olyan nagy dolog az, ha arra kérem a dolgozóimat, tartsák magukat a valamelyest megfelelő munkahéthez? Mi indítja az egyiket, hogy azt gondolja, ő külön, mint a többi?

Alex tíz évvel ezelőtt alapította meg a Bowen és Társai vállalatot. Mára már ez az egyik legnagyobb, legsikeresebb építészeti tervezővállalat Georgiában. Büszke volt a hírnevére. Arról voltak híresek, hogy mindig befejezték a munkát, még akkor is, ha sokszor a hétvégebe és éjszakázásba került is. Alex utálta lekésni a határidőt.

Igaz, ez az időbeosztás sokszor kikészítette a dolgozókat, és rövid időt hagyott a család számára. De soha nem követelt olyasmit, amit ő maga ne tett volna meg.

Alex hozzászokott a nehéz munkához. Évekkel azelőtt buszra ült, és elment otthonról egy kisvárosba, Ellijaybe, Georgiába. Abban az időben semmije sem volt. Semmi egyebe, csak a nehéz munka tudata. A tizenkilenc év, amit az apja farmján, az öszvér hátsó felénél töltött, tanította meg erre.

Minden nyáron a kukoricásban dolgozott látástól vakulásig. Télen iskolába járt, egyéb intéznivalója akadt, házi feladatot végzett... Gilmer megyében a gyerekek megtanulták, hogy mindent megtehetnek, ha igazán akarják. És Alex is ilyen volt; mindent beleadott, hogy sikeres legyen.

Ezért volt bosszús ma. Miért nem gondolkodik ugyanígy mindenki, és miért nem ad bele mindent a munkába, mint ő? Egy hónapja vesztette el a legjobb tervezőmérnökét, és ez hosszú munkaórákat és túlórákat jelentett mindenkinek. Ezen a héten felvett egy ideális embert a munkára, legalábbis így nézett ki először. És most ez történt.

Bekanyarodva az udvarba, megállította a kocsit, és gondolkodni kezdett. Miért kell ilyen dolgokkal neki egyáltalán foglalkoznia? Éppen most, amikor aláírta a szerződést az ikertorony megtervezésére Bill Eckrothszal.

A házba berobogva, a kabátját bedobta az előszobaszekrénybe, és a konyhába sietett, a feleségét keresve.

– Boldognak látszol ma este – jegyezte meg Melanie, miközben egy szelet sültet fordított meg a grillsütőn.

– Sajnálom, Mel. Rossz napom volt ma – rázta a fejét Alex. – Hol vannak a gyerekek?

– Hátul az udvaron terítik a piknikasztalt. Úgy határoztak, hogy még szeretnének egy kinti vacsorát, mielőtt beáll az ősz – mondta Melanie, amint a hátsó kijárat felé indult. – Kihoznád a salátát? Én viszem a sültet, és máris ehetünk.

– Természetesen! – Alex áthajolt az asztalon, és pusztit adott a felesége arcára. – Sajnálom, hogy ilyen hangulatrontó vagyok. De jó illata van ennek a sültnek!

– Köszönöm, uram! – mosolygott Melanie. – Most aztán, ha kimennél a konyhából, és asztalhoz ülnél, rájöhetnél, hogy az íze is jó, nemcsak az illata. ASchillo-fajta szószban pácoltam.

– Jól van, hát itt vagyok – nevetett Alex, és felvette a salátástálat. – Vihetek még valami mást is?

– Nem, csak az étvágyadat. Gyerünk enni!

* * *

– Tudod, Melanie, van egy nagy gondom – mondta Alex a feleségének vacsora után, miközben együtt mosogattak. – Úgy emlékszem, beszéltem már neked az új tervezőmérnökömről, akit hétfőn vettem fel, Clark Hansonról. Ő a legjobb, akit valaha is ismertem. Gyors, pontos, és úgy ismeri a számítógépes tervezést, mintha ő találta volna fel. Bárki is tanította ki, nagyon jó munkát végez, persze, jó érzéke is van ehhez.

Alex közben Melanie háta mögött a süteményestáliból kilopott egy darabot.

– Még valamit – folytatta a férfi. – Nagyon jó természete van. Bill Eckroth tegnap felhívott valamiért, mérgesen, ahogy szokott. Clark vette fel a telefont.

– Szegény ember! Bill még akkor is rossz szájú, amikor nem mérges – jegyezte meg Melanie.

– Igen, de Clark ezzel nem törődve, úgy beszélt velem, mintha a legjobb ügyfelünk lenne. Később, estefelé összefutottam Billel, és nem győztem dicsérni Clarkot.

– Ez is első eset! – Melanie kivett egy kancsó tejet a hűtőből, megtöltött egy poharat, és átnyújtotta Alexnek. – Igyál valami egészségeset is azzal a süteménnyel – kacsintott hozzá,

Alex ivott, majd letette a poharat.

– Mindenki szereti ezt az embert, Mel. Még amikor viccet mesél, akkor sem kell izgulnom, hogy az ügyfelek meghallják... jópofa, de tiszta viccek, olyanok, amiket a nagymamádnak is elmondhatnál.

– Akkor hát mi a gond? – kérdezte Melanie.

– Úgy néz ki, el kell bocsátanom.

– De hiszen neked szükséged van rá! – kiáltott fel az asszony. Lábujjhegyre állva próbálta a helyére tenni a mixert a felső szekrénybe. – Soha nem látlak téged akkor, újból annyit kell majd túlóráznod! Hát mit csinált ez az ember?

– Semmit, csak amit tenni akar. – Ezzel Alex felvett egy törlőruhát, és törülgeti kezdett egy sárga vizeskanocsót. – Éppen a munkaidő vége előtt bejött az irodámba, és arra kért, hogy adjam meg neki a szabad szombatot. Minden szombaton szabad szeretne lenni!

– Hát, lehet, valami családi gondja van.

– Nem, és figyeld meg ezt. Ő azt mondja, hogy minden szombaton templomba jár. Szerinte a Biblia azt írja, hogy **„Hat napon át dolgozz, és végezd mindenféle munkádat! De a hetedik nap a te Istened, az Úr nyugalomnapja.”**

– Tudja ez az ember, hogy ezzel az egész munkát hátráltatni fogja? – kérdezte Melanie.

– Nem is ez a gond. – Alex, befejezve az utolsó edény eltörölgetését is, levette a kis piros kötényt. – Ő kész vasárnap dolgozni, hogy bepótolja a munkát. És úgy vettem észre, hogy a pénzre is nagy szüksége van. Azt mondta, örömmel bejön, bármikor szükség van rá.

– Hát, akkor megoldódott a gond – jelentette ki az asszony.

– De Melanie, ha mindenkit kötelezek, hogy jöjjön be szombaton, akkor nem tehetek kivételt. Ráadásul teljesen új dolgozó. Ha neki megengedem, akkor a többiek azt fogják mondani, hogy személyválogató vagyok. Hát, találkoztam már fanatikusokkal életemben, de ez aztán elviszi a pálmát!

– Nem említette ezt a felvételi kérelmében?

– De igen, ám én nem figyeltem fel erre. Bocsánatot is kért, hogy nem szólt hamarabb, de először be akarta mutatni, hogyan végzi a munkáját.

– És bemutatta?

– Igen. Természetesen, egyhavi lemaradást hoztunk be egy hét alatt.

Melanie felsóhajtott, miközben a mosogatót letörölte, és felakasztotta a törlőruhát.

– Neked nem kell őt megtartanod, ha nem akarod. Még mindig próbaidős. És ha megtartod, az a te ügyed, nem igaz? Mindaddig, amíg vasárnap dolgozik, miért zúgolódnának a többiek? – Lekapcsolta a konyhában a villanyt, és követte Alexet a nappaliba. – De valami más zavar engem – mondta.

– Mi az? – Alex ásított, lerúgta a cipőjét, és hátradőlt a kanapén.

– Alex, te vasárnapi iskolai tanító vagy. Az apukád is az volt. Nagyon jól ismered a Bibliát. Miért nem bizonyítod be neki, hogy a szombat nem a helyes nap, amit ünnepelni kell?

– Megpróbáltam. Mondtam neki, hogy nekem a vasárnap a nyugalom napja. Ő csak mosolygott, és azt mondta, hogy megérte, de hozzátette, a szombat Isten nyugalomnapja a Biblia szerint.

– Hát nincs meg a Bibliában?

– De igen. Először azt gondoltam, viccel. Megkérdeztem, hogy hol olvasható ez a Bibliában. És ő felolvasta Mózes második könyvéből a 20. fejezet 10. versét, ahol ez van. **„De a hetedik nap a te Istened, az Úr nyugalomnapja.”** A naptárra mutatott, és azt mondta, hogy az egyedüli nap, aminek a megünneplésére Isten kér minket, az a hetedik nap, vagyis a szombat. És elmondta, hogy a bibliai szombat péntek este naplementétől szombat naplementéig tart.

– Hol olvasható ez?

– Mózes harmadik könyvének 23. fejezetében, a 32. versben („**ettől az estétől a következőig, pihenjete a nyugalmatok napján**”). Megkérdeztem.

– És hogyan feleltél meg erre?

– Mit mondhattam? – vonta meg a vállát Alex. – Nem volt igazán időnk. Mondtam neki, van elég bizonyíték arra, hogy a vasárnap az igazi nap, amelyiken templomba kell járni. Majd megmutatom neki hétfőn.

– Ezek szerint megtartod? – csillant fel a szeme az asszonynak.

– Hát... egyelőre, legalábbis. Nincs más választásom, ha be akarom fejezni a munkát, amit Eckrothnak ígértem. De meg kell változtatnom a nézetét. Mondtam neki, képtelenség, hogy az egész keresztény világ helytelen napot ünnepel. Újra csak fájdalmas mosolyt villantott felém, és azt mondta, szívesen elolvas bármilyen Biblia-verset ezzel kapcsolatban, amit mutatok neki.

– Ezek szerint jó nagy munkát adott neked.

– Nem telhet hosszú időbe bebizonyítani, hogy tévedett. Akarsz segíteni?

– Természetesen. De most éppen indulóban vagyok Aliz babapartijára, így most magadra maradsz egy ideig. Itthon leszek este 9-re – ígérte meg Melanie.

* * *

Miután Melanie elment, Alex továbbdögélt a kanapén, és gondolkodott. Eszébe jutott az összes hagyomány, amit a családjától vett át. A nyál összefutott a szájában, amikor az édesanyja sült csirkéjére gondolt, a savanyúságra és az édes burgonyából készült lepényre. Elmosolyodott; eszébe jutott, hogyan fürödtek a testvéreivel a patakban. És az is felbukkant az emlékében, hogy minden vasárnap a templomban hogyan sorakoztak a padban, mint valami fekete madarak a dróton.

A Bowenek Észak-Georgiában laktak már több mint kétszáz éve. Ugyanabban a negyedben, ugyanazon az úton, ugyanabban a házban. Azelőtt is sokáig egy helyen laktak Skóciában, ugyanazon a fennsíkon évszázadokig. Lehet, már azóta ott éltek, amióta a kelták letelepedtek ott, legalábbis Alex így tudta.

Igen, a változás nagyon nehéz volt a családjá számára. Talán egészen lehetetlen, hacsak valami nagyon fontos oka nem volt ennek. És nem létezett nyomós ok arra, hogy csak úgy elvesse az ősei által megünnepelt napot. Ők vasárnapot ünnepeltek évszázadokkal azelőtt is, hogy az angolok száműzték őket az újvilágba.

És mindig kiálltak a Biblia, a jó Könyv mellett, ahogyan azt Alex apja nevezte. „Azt a könyvet olvasni és élni kell” – mondta az öreg mindig a gyerekeknek.

Tehát Alex tudta, hogy a Bibliában megtalálja a választ a kényszerhelyzetére. Az egyedüli lehetőség az, hogy ő saját magának kinyomozza, tanulmányozza. A megoldás majd időben jön. Sok ember elfogad mindenféle tanítást, minden jöttment prédikátortól, akinek pénze van a tévében adásidőt vásárolni.

Az irodába ment, és levette a polcra a Strong Szómutatóját. Ez az óriási könyv a Biblia minden szavát magában foglalja, és mindig kíségette. Bármikor, ha a vasárnapi iskolában a tanítványai kérdést intéztek hozzá, mindig azt ajánlotta, hogy keressék ki maguknak a Bibliából és a Szómutatóból a választ.

Most neki volt szüksége a segítségre. A Bibliát, a szótárt, egy sárga jegyzetfüzetet és egy csésze kávé az asztalára téve, nekilátott.

Két órával később csalódottan dobta le az aranyozott tollat. Először megpróbálta a „vasárnap” címszót megkeresni. Rájött, hogy ez a szó nem szerepel a Bibliában. Aztán Melanie is csatlakozott hozzá, és azt javasolta, nézzék meg az „első” címszónál. Végül is a vasárnap a hét első napja.

– Emlékszem, a nagymamám mondott valami ilyesmit erről – mondta Alexnek. - Kiskoromban minden vasárnap reggel nagyit ez mondta. „Melanie Ann, ne feledd, a Biblia azt mondja, készítsd el magadat a hét első napjának megünneplésére. Tedd félre a kedvtelésedet, és készülj el!”

Ám sem Melanie, sem Alex nem találta meg az erre utaló verset. *A zsidókhöz írt levél 10. fejezetének 25. verse (A saját gyülekezetünket ne hagyjuk el, ahogyan egyesek szokták, hanem bátorítsuk egymást; annyival is inkább, mivel látjátok, hogy közeledik az a nap.)* állt a legközelebb ehhez, de ez sem közölt semmit a hét első napjáról. Eléggé zavarba jöttek.

– Na? – kérdezte Alex. – Most mi legyen?

* * *

Másnap reggel behívta az egyik mérnökét, Scorp Johnstont az irodába. Scorp néhányszor tartott már prédikációt, és jól ismerte a Bibliát. Miután az ajtót becsukta, Alex ezt kérdezte.

– Hol olvasható a Szentírásban, hogy vasárnapot kell ünnepelnünk?

– Mi van? – nevetett Scorp.

– Tehát hol szerepel a Bibliában a vasárnapünneplés parancsa? Beszélgettem az új tervezőmérnökkel az elmúlt napokban, és ő azt kérte, hogy adjam meg neki a szabad szombatot, mert templomba akar menni. Azt mondja, keresztény, nem zsidó. De úgy gondolja, hogy Isten a szombatot rendelte el pihenőnapul a számunkra. Nyugalomnapnak nevezi. Van valami jó ötleted, amivel meggyőzhetjük őt a tévedéséről?

– Természetesen. Nekem van olyan könyvem otthon, amit felhasználhatsz. Elhozom az ebédszünetben.

– Köszönöm, az adósod vagyok – mondta Alex később, amikor Scorp elhozta a könyveket. – Kívánj szerencsét nekem!

– Semmi gond. Egyetlen érve sem marad, amivel bizonyíthatna.

Aznap este hazafelé menet Alex kinyitotta az autó ablakát, és élvezte a kora őszi illatát.

„Az őszi az érzék lakomája” – gondolta magában, ahogyan egy-egy tűzszínű fa elsuhant mellette. Magába szívta a fekete diófa és a szőlőskert illatát. Örült, hogy Isten ilyen csodálatos évszakokat teremtett.

Azon az estén, miután begyűjtött a kandallóba, leült Melanie mellé, hogy elolvassák a könyveket, amiket Scorptól kapott. Nemsokára háromoldalni bizonyítékot írtak le a sárga jegyzetfüzetbe. Vasárnap reggel, a vasárnapi iskola előtt is még szorgalmasan tanulmányoztak. És hogy biztosak legyenek abban, nem hagytak ki semmit, meghívták a pásztor a családjával ebédre, és a délutánt tanulmányozással töltötték, még több adatot gyűjtve össze.

Lefekvés előtt tíz pontban összefoglalták mindazt, amit összegyűjtöttek.

1. A hetedik napi szombatot csak a zsidóknak adta az Úr. Ez heti megünneplése volt az Egyiptomból való szabadulásnak. Isten népe ezt nem ünnepelte a Sínai-hegyi események előtt.

2. Jézus eltörölte a szombatünnepelés kötelezettségét a kereszten. Attól fogva Ő és a korai keresztények vasárnapot ünnepeltek a feltámadás tiszteletére.

3. Jézusnak a halálból való feltámadása a legnagyobb esemény az emberiség történetében, nagyobb, mint maga a teremtés. Tehát tiszteletből megünnepleni a feltámadást, felülmúl minden ünnepést, a teremtés tiszteletére tartott ünnepet is.

4. A mai keresztények már nincsenek a régi szövetség kötelme alatt, ami a tízparancsolat, hanem a kegyelem és az új szövetség kötelme alatt.

5. Isten a szombatot garanciaként rendelte el, hogy az Ő népe egy napot neki szenteljen, és a vele való kapcsolatot kiépítse és ápolja. Ő az imádat lényegét áldotta meg, nem bizonyos napot. A mai keresztények a vasárnapot választották az imádat napjának, mivel a nagy többség ezt ünnepli.

6. A szombatünnepelők nem igazán tudhatják, hogy az az igazi nap. Évezredek teltek el a teremtés óta, az időnyilvántartás elveszett, és a napár megváltozott.

7. Mivel a Föld gömbölyű, lehetetlen az egész világnak ugyanazt a napot megünnepleni. A Földön időzónák vannak, és emiatt lehetetlen megtartani a szombatot. [A szedő megjegyzése. Ugyanez akkor érvényes a vasárnapra is, nem?]

8. Ha a vasárnap nem az igazi ünnepnap, akkor miért nem jött rá erre már valaki? [A szedő megjegyzése. Elég sokan rájöttek már!] Miért nem csinálnak ügyet ebből a nagy vallási vezetők és a sok különböző gyülekezet prédikátorai?

9. Ha a vasárnapünnepelés nem helyes, akkor Isten Szentlelke figyelmeztetett volna erre. Mivel Ő nem figyelmeztetett, akkor nincs is jelentősége.

10. Ha a hetedik napot, a szombatot ünneplénnék meg a vasárnap helyett, kilógnánk a keresztény világ sorából. Nevetségesek lennének, nehezen tudnánk üzletet kötni, és teljesen lehetetlen volna megtartani a munkahelyünket. Végül, a hitelességünk is összeomlana. Az emberek azt hinnék, valamilyen szektához tartozunk.

– Ha ez sem győzi meg, akkor semmi – dühögte Alex, miközben lekapcsolta a villanyt. – Elég bizonyíték van itt még arra is, hogy egy esküdszéket meggyőzzön!

– Alex! – ült fel az ágyban hirtelen Melanie. – Kapcsold fel a villanyt! Eszembe jutott valami. A vasárnap a hét hetedik napja! Clark összekeverte a napokat!

– Várj csak – emelte fel a kezét Alex. – Ha mi ezt mondjuk, magunk alatt vágjuk a fát, Mel. Mi a második pontunkban azt mondtuk, Jézus áttette a nyugalomnapot a hetedik napról az elsőre. Ha azt mondjuk, hogy a vasárnap a hetedik nap, akkor nekünk a hétfőt kellene megünnepelnünk. Különben is, a szombat mindig is a hetedik nap volt az amerikai naptárban.

– Úgy látszik, neked van igazad. De Alex, biztosan emlékezni fogsz a teljes szövegre, ami ezzel a vitával kapcsolatos?

– Igen, Mel. – Alex a másik oldalára fordult, és nevetett. – Bejegyeztem a Bibliámba is. Most adj egy puszit, és aludjunk, hogy ne kelljen ezen rágódnunk egész éjszaka.

Második fejezet

– Helló, drágám! Milyen volt a napod? – kérdezte Clark, amint berobogott a konyhába, és megölelte a feleségét.

Lehajolt, felkapta a kis Emilyt, és megforgatta. A kacagó kislánnyal a hóna alatt indult a nappaliba, hogy megkeresse a fiúkat, Shane-t és Ericet. Meg sem említette a munkáját.

A nappali felől boldog nevetgélés hallatszott. Connie mosolygott magában, és nem tudott betelni azzal, hogy a férje mennyire megváltozott, amióta megismerte. Egy tipikus kőműves volt, amikor megismerkedtek, néhány évvel a középiskola után.

A házasságuk elején Clark nem sietett haza, hogy a gyerekekkel játsszon. Általában nem is vacsorázott együtt a családdal. A hétfő estét mindig a Rocky's Sport bárban töltötte. Órákig volt ott, sörözgetve a fiúkkal, miközben futballmérkőzést néztek, vagy viccet meséltek. Kedden a katonabarátaival jött össze, szerdán kuglizni járt, csütörtökön este pedig a Mustang Clubba ment gyűlésre.

És jött a péntek. „Connie, úgy érzem, szükségem van kikapcsolódásra. Kimegyünk valahova a barátaimmal – mondta, miközben már kifelé ment az ajtón. – Holnap elviszem a gyerekeket az állatkertbe. Ígérem!” Ezután megpuszilta a feleségét, és máris a kocsiba ugrott. A „holnap”, amit a gyerekeknek megígért, soha nem jött el.

Connie már válni akart néhányszor, egyszer már az ügyvédig is eljutott, hogy aláírja a papírokat. De nem tudta megtenni. Clarknak munkája volt, szépen keresett, és még sohasem csalta meg. Több barátnőjének rosszabb sorsa volt.

Ennek ellenére, nem nevezhette a kapcsolatukat házasságnak; ez csak kényelmes együttélés volt. Clark biztosította az anyagiakat, ő meg mosott, takarított, rendben tartotta a házat. És mindig vacsorával várta, ha éppen úgy döntött, hogy otthon eszik.

De a dolgok megváltoztak. Egy napon a munkahelyén Clark összefutott egy keresztény emberrel, Perry Davisszel. Miután összebarátkoztak, Clark észrevette a harmóniát és elégedettséget Perry életében. Végül megismerte, és elfogadta Jézus Krisztust személyes Megváltójaként.

Továbbra is időt töltött a barátaival, de nem ivott többé, és a cigarettát is letette. A házasságuk is megváltozott; olyan lett, mint amilyennek Connie elképzelte, és a gyerekekkel töltött idő lett a legfontosabb Clark számára. Attól kezdve hűségesen eljártak minden héten a templomba. Végre olyan családdá lettek, ahol együtt játszottak, és együtt imádkoztak.

Connie változást vett észre a fizikai kapcsolatukban is. Még az emberek is megjegyezték, hogy úgy viselkednek, mint az új házások. A barátai néha viccelődtek is Clarkkal a kis levélkék miatt, amiket ebédkor az ételhordójában talált.

Később egy másik keresztény barát által több új dolgot ismertek meg, ami még boldogabbá tette őket.

– Mit csináltak ti? – kérdezte Clark először, amikor Dwight Hendershot elmondta neki, hogy ők szombaton járnak templomba. – A keresztények vasárnap látogatják a templomot!

De ahogy odafigyeltek Dwight magyarázatára, mind a ketten egyre jobban elcsodálóztak. Rájöttek arra, hogy Isten a teremtéskor különösen megszentelte a hetedik napot. Szombatnak nevezte – magyarázta Dwight. – Olyan, mint az értékes szabad idő, amit félretett a számunkra. Istennel és a családdal töltött időszak. Isten úgy teremtett minket, hogy a barátai lehessünk – folytatta Dwight. – Ő szeret minket, mint a szerető apa a gyermekeit. A szombat Istentől megszentelt időszak, azért, hogy a vele való kapcsolatra összpontosítsunk.

– Nem kellene kereszténynek lennünk a hét minden napján? – kérdezte Clark.

– Természetesen. De gondold el, mennyivel jobb lenne a hétköznapi is, ha félretennéd minden dolgodat, és huszonnégy órát arra szentelnél, hogy Istennel és a családdal töltsd! Próbáld ki!

Clark és Connie mélyen elgondolkodott. Tanulmányozták a Bibliában a szombat kérdését, és ki is próbálták. Nemsokára a szombat lett a hét legszebb időszaka.

– Hogyan is tudunk enélkül élni? – kérdezte többször is Clark.

– A mi életünk olyan más most, és nem cserélném fel semmiért! – jegyezte meg boldogan Connie. De aggódott, vajon mi lesz Clark munkahelyével.

...A finom étel gőzölgött a tűzhelyen. Asztalterítés közben az asszony hívta a családot vacsorázni.

Miután Clark Isten áldását kérte a táplálékra, Connie ezt kérdezte.

– Mi történt ma? Egész este ebben a feszültségben akarsz tartani?

Clark nevetett.

– Csodálatos napom volt, Connie. Nem is tudom, hol kezdjem. Emlékszel? A ma reggeli imánkban kértük Isten vezetését az Alexszel való beszélgetéshez.

Connie bólintott, és közben még egyszer telerakta finomsággal Clark tányérját.

– Komoly kísértést éreztem, hogy kiiktassam a szombat kérdéséről. Bár ha én nyertem volna a vitában, az eredménye az lett volna, hogy elveszítem a munkámat és egy embert, akit a barátomnak tartok. Elmondom, mire jöttünk rá, anélkül, hogy kiábrándítottam volna őt, vagy prédikáltam volna neki. – Clark mély lélegzetet vett, és a feleségére nézett. – Tudod, nagyon félttem. Hosszú időt töltöttem imában, mielőtt végre beszéltem vele.

– És?

– És... – mondta Clark, a vállát vonogatva. – Még megvan a munkahelyem.

– Clark, ez fantasztikus! – Connie felugrott a székről, átkarolta a férjét, és megcsókolta. – Tudtam, hogy Isten megsegít! Tudtam! Ó, Clark, ugye, milyen jó a mi Istenünk?

– Igen. Egyelőre van munkahelyem. – Clark nevetett. – Nem tudom, hogy meddig tart, de a héten még alkalmazott vagyok. Alexnek rengeteg megrendelése van Kozlickitől és Eckrothtól; és most szüksége van rám. Úgy tűnik, naponta kell ezt eljátszanunk.

Connie a férje ölébe ült, és ismét megölelte.

– Clark Hanson, én nagyon büszke vagyok rád! – súgta a fülébe. – Tudtam, hogy ki fog alakulni.

– Anyu, miről van szó? Mondjátok el nekünk is!

Amint Connie és Clark megfordult, Eric, Shane és Emily kíváncsi arcába nézett. A gyerekek már türelmetlenül várták, hogy megtudják az igazságot.

– Az apu új munkája nagyon jól bevált. Ezért én nagyon boldog és büszke vagyok!

Shane kérdő arccal és összeráncolt homlokkal ezt kérdezte.

– Akkor miért sírsz és nevensz egyszerre?

– Mert anyu nagyon-nagyon boldog.

– Mondd el, mi történt – könyörgött Connie, és visszaült a székére. Clark titokzatos mosolya még türelmetlenebbé tette, és alig győzte kivárni, míg a férje belekezd.

– Alex meghívott ebédre. Ahogy az asztalnál ültünk, előhúzott egy sárga füzetet, tele jegyzettel. Tíz pontban foglalta össze a szombat és a vasárnap kérdését. Íme. – Clark benyújt a zsebébe, és kivette a sárga jegyzetlapot. – Hazahoztam, hogy te is elolvashasd.

Connie a lista után nyúlt, amikor Clark még hozzátette.

– Mondok neked még valamit, Connie. Lehet, hogy Alex az erdőben nőtt fel, de mindenesetre tanult valahol! Úgy vág az esze, mint a borotva. Látnád csak a Bibliáját! Teljesen kopott.

– Mit mondott? – kérdezte az asszony.

– Alex egyenesen a szemembe nézett azzal az éles szemével, amiről úgy érzed, átlát rajtad, és aztán megkérdezte, „Miért ennyire fontos neked ez a szombatprobléma? Ez teljesen új a számomra, és kíváncsivá tettél.”

Connie elgondolkodott.

– Tényleg úgy néz ki, hogy igazságos akar lenni veled szemben. Mit mondtál neki erre?

– Megkértem, hogy együtt nézzük át Mózes első könyvének három első fejezetét. Emlékszel, hogy mi mit gondoltunk, amikor Dwight először beszélt nekünk a szombati Isten-tiszteletről?

– Emlékszem. Egészen furcsának tűnt.

– Pontosan! De amikor előítélettől mentesen a Bibliából felolvastuk, egészen logikus volt. Amikor a teremtés történetét olvastam Mózes első könyvéből, világosan megértettem; és ezzel kezdtem Alex esetében is.

Clark hozzá sem nyúlt az ételéhez. Félretolta a tányért, és mesélte tovább a történetet a feleségének.

– Mózes első könyvének első részében átnéztük együtt a teremtés történetét. Nagyon sok közös vonásunk van. Ő is úgy hiszi, mint mi, hogy Isten hat nap alatt teremtette a világot. És aztán elolvastuk, mi történt a teremtés hetedik napján; hogy Isten megpihent, megszentelte, és szent célra elkülönítette a hetedik napot. Alex azt mondta, ő is úgy tudta, hogy ez a szombat csak a zsidóké volt, nem a keresztényké.

– De a zsidó nemzet még nem is létezett akkor – vetette közbe Connie.

– Igen. És én is emlékeztem erre. Elmondtam, hogy Isten az egész emberiség számára teremtette a szombatot, még a bűnbe esés előtt. Azután Márk evangéliuma 2. fejezetének 27–28. versét olvastuk [„A szombat lett az emberért, nem az ember a szombatért; tehát az Emberfia Ura a szombatnak is.”]. Itt arról van szó, hogy Isten ajándékkul adta a szombatot az embernek. Én úgy hiszem, ő sohasem olvasta ezt a verset ebből a szemszögből.

Clark kinyitotta a Bibliáját, és megmutatta Connie-nak a keresett igeverset. Majd folytatta.

– Az okozott neki különös fejtörést, hogy miképpen érez az ördög a szombattal kapcsolatban. Megosztottam vele azt a nézetet is, hogy miképpen adott Isten háromféle ajándékot az Édenben a férfinak és a nőnek a teremtéskor. Elsősorban az életet magát adta. Aztán a családot, a házasságot, ahol felfedezhetjük, mi is a szeretet. És végül a szombatot, mint minőségi időt, ajándékkul, hogy félretéve a hétköznapi dolgainkat, vele és egymással foglalkozunk. Emlékeztettem Alexet arra is, hogy Isten ellensége miképpen támadta meg mind a hármat, mert meg akarta semmisíteni ezeket az ajándékokat; az életet, a családot és az Istennel töltött időt.

– És még ezek után is figyelt? – kérdezte Connie.

– Igen, nagyon türelmes volt. Végül Ésaías próféta könyve 58. fejezetéhez értünk, ahhoz a vershez, ami a következőt tartalmazza. „Ha nem jársz a kedvtelésed után szombaton...”

– Ó, én nagyon szeretem ezt az igeszakaszt. – Connie gyorsan kikereste a szöveget, és együtt olvasták. – „Ha nem jársz a kedvtelésed után szombaton, az én szent napomon, ha a szombatot gyönyörűségnek hívod, az Úr szent napját dicsőségesnek, és azzal dicsőíted, hogy abbahagyod a munkádat, nem keresed a kedvtelésedet, és nem tárgyalasz az ügyedről, akkor gyönyörködni fogsz az Úrban, én pedig a Föld magaslatain foglak hordozni, és táplállak az ősdnek, Jákóbnak az örökségében. Az Úr maga mondja ezt.”

– Igen – helyeselt Clark. – Ez az a szöveg. És amikor...

– Azt hiszem, nekem ez a legkedvesebb igeszakaszom az egész Bibliából – szólt közbe Connie. – Tetszik nekem, ahogyan Isten azt mondja, ha tiszteletben tartod a szombatot, akkor megnyitja az ajtót, és csodálatos kapcsolatra léphetsz vele. Úgy gondolom, ez a legfontosabb, a kulcsa a sikeres keresztényi életnek, amellyel, hogy elfogadjuk Jézusnak a kereszten értünk hozott áldozatát. Emlékszel arra, amikor mi először kezdtük ünnepelni a szombatot, Clark? Olyan volt, mintha teljesen más dimenzió nyílt volna meg az Istennel való kapcsolatunkban.

– Amikor Alex elolvasta Ésaiás próféta könyve 58. fejezetét, nagyon nyugtalan lett – mondta Clark.
– A jegyzetért nyúlt, és kihúzta az első pontot a listán. Utána ezt mondta. „Ha Isten a hetedik napot megszentelte a teremtéskor, akkor ezek szerint Énókh, Nőé és Jób is ezt a napot ünnepelte. Legalábbis nekünk nincs bizonyítékunk az ellenkezőjére.” Ez igaz - mondtam erre neki. Azután arról beszélgettünk, mennyire fontos volt a szombat Istennek, mielőtt a zsidó nemzet létrejött volna. Emlékszel, amikor Isten mannáat adott a vándoroknak a pusztában? Megtiltotta nekik, hogy szombaton mannáat szedjenek. Elolvastuk a történetet Mózes második könyve 16. fejezetéből. És én kihangsúlyoztam, hogy ez mind azelőtt történt, mielőtt az izraelitáknak Isten átadta volna a két kőtáblára írt törvénycsomagot a Sínai-hegyen.

Connie elgondolkodott.

– Gondolod, hogy Alex egyáltalán hallott ezekről valaha is?

– Kétlem – felelte Clark –, mert mindenről jegyzetelt a sárga füzetébe. Aztán letette a tollat, és feltette a második pontban összefoglalt kérdését a listájáról.

– Apa, ehetünk már végre?

Clark meglepődve nézett a kis Emilyre. Aztán a két fiúra. Mind a három gyerek türelmesen várt. Connie kapkodni kezdett, amikor észrevette, hogy még ki sem tálalta az ételt a gyerekeknek.

Clark nevetett.

– Sajnálom, kislányom. Apa meg anyja annyira belemerült a beszélgetésbe, hogy majdnem elfelejtettük a vacsorát.

A gyerekek kuncogtak, Clark megcsóválta a fejét, s azon csodálkozott, hogy az éhes lurkók milyen türelmesen vártak rájuk.

Vacsora után hátradőlt a régi bőrfotelben, és ásított. Szerette a kényelmes, hűvös ülést a fárasztó nap után. „Örülök, hogy jó minőségű árura költöttük a pénzünket, amikor volt, mert most nem tudnám megfizetni” – gondolta. Csukott szemmel hallgatta az esőcseppek kopogását az ablakon.

* * *

– Clark, kérsz egy csésze gyógyteát?

– Most nem, kösz – rázta meg a fejét Clark, de felpillantva Connie-ra, igent intett. - Mégiscsak kérek. A gyerekek ágyban vannak?

– Már fél órája. Te elszundítottál, és arra gondoltam, hogy egy este kibírják az apjuk története nélkül.

– Sajnálom, Connie. Éppen eszembe jutott egy előző főnököm reakciója, amikor ugyancsak a szabad szombatot kértem.

– Az már régen volt, Clark. Hadd aggódjunk a máért. – Mosolyogva átadott a férjének egy nagy kék csészét, ami citromos teával volt tele. – El akartad mondani nekem, mit mondott Alex arról, hogy a szombat megszűnt a keresztén – juttatta az eszébe Connie.

– Azt gondolom, Alex nagyon várt már erre, hogy bebizonyítsa, mi járunk a rossz úton – kezdte a férfi. – Minden más csak azért volt, hogy alátámassza az érvelését.

– Hogyan reagált?

Clark felsóhajtott.

– Azt hiszem, nem voltam annyira óvatos, amennyire kellett volna lennem, Connie. Arra kértem őt, mutasson egy Biblia-szöveget arról, hogy Jézus eltörölte a hetedik napot, mint ünnepnapot. – Clark a Bibliája után nyúlt, ami a dohányzóasztalon feküdt, és kivett abból egy gyűrött jegyzetlapot a szombatáról. – Először megkértem, hogy olvassa el János evangéliuma 1. fejezetét és *A kolossébeliekhez írt levél* 1. fejezetének 15–18. versét. Ezek az igeszakaszok arról szólnak, hogy Jézus teremtette a világot. Ez azt is jelenti, hogy Ő alkotta meg a szombatot is, és meg is szentelte azt, tehát Ő az egyedüli, aki megváltoztathatja. Természetesen, ha Ő ilyen alapvető dolgot megváltoztatott a kereszténység életében, akkor ez nagyon fontos lett volna. Legalább az egyik evangéliumi beszámoló írója feljegyezte volna! De egyikük sem ír erről egy szót sem!

– Jaj! – szisszent fel Connie. – Ezt nem a legszebben mondtad el, Clark. Nem tudtál volna kissé óvatosabb lenni?

– De igen, ám úgy láttam, őt ez nem zavarta. Nagyon hálás volt. Ezt kérdezte. „Nem azt írja *A kolossébeliekhez írt levél* 2. fejezetének 13–17. versében Pál, hogy az ószövetségi törvény mind megszűnt?” Én megkérdeztem, mit ért ez alatt, erre felolvasta az igeszakaszt. – Clark odalapozott a Bibliájában, és olvasni kezdte. – „*És titeket is, akik halottak voltatok a vétkeitekben és bűnös valótok körülméletlenségében, ővele együtt életre keltett, megbocsátva nekünk minden vétkünket. eltörölte a követelésével minket terhelő adóslevelet, amely minket vádolt; eltávolította azt az útból, odaszegezve a keresztfára. Lefegyverezte a fejedelmeket és a hatalommal bírókat, nyilvánosan megszegyenítette őket, és Krisztusban diadalmaskodott rajtuk. Senki el ne ítéljen titeket ételért és italért, ünnep, újhold vagy szombat miatt. Hiszen ezek csak árnyékaik az eljövendő Krisztusnak, aki a valóság.*”

Connie figyelte, ahogy a férje egy másik igeverset keres. Clark folytatta.

– Azután Alex elolvasta *Az efézusiakhoz írt levél* 2. fejezetének 14–15. versét, ami így szól. „*Mert Ő a mi békességünk, aki a két nemzetséget egyggyé tette, és az ő testében lebontotta az elválasztó falat, az ellenségeskedést, miután a tételes parancsolatokból álló [szertartási] törvényt érvénytelenné tette, hogy békességet szerezve, a kettőt egy új emberré teremtse önmagában.*”

– Mondd tovább! – kérte az asszony.

– Azután Alex becsukta a Bibliáját. „Na, itt van! – mondta. – Nem gondolom, hogy találsz ennél világosabb magyarázatot!”

– És? – kérdezte Connie. – Elmondtad neki, hogy mit tanultunk a törvénycsomagokról?

– Igen. Megkérdeztem, tanult-e valamikor is a Bibliában található különböző törvénycsomagokról. Azt mondta, igen. Egyszer még egy rabbit is meghívott, hogy tanítson a vasárnapi iskolában. Erre én ezt mondtam neki. „Akkor tudod, hogy a Biblia különböző törvénykezésről beszél, polgári törvénycikkekről, mint amilyen a mi forgalmi törvényünk, és büntetőtörvénycikkekről.”

– Ő ezekről már tudott? – kíváncsiskodott az asszony.

– Igen, sok mindent tanult a rabbitól. Ezután a másik fajta törvénycsomagról kérdeztem. Azt mondtam, a polgári és szertartási törvénykezés mellett ott volt „a” törvénycsomag, amit mi tízparancsolatnak nevezünk. Ez különbözik a többi törvénycsomagtól, körülbelül annyiban, mint az Egyesült Államok alkotmánya különbözik a polgári törvénycikkektől. Azzal a különbséggel, hogy a tízparancsolat még kötelezőbb erejű, mint az alkotmány. Ezt az Úr kőtáblára írta a saját ujjával! Szó szerint!

– Alex egyetértett azzal, hogy különbség van a szertartási törvény és az erkölcsi törvény között?

– Úgy gondolom, megértette. Próbáltam neki megmagyarázni, hogy a szertartási törvény az áldozati rendszerrel és az ünneppel foglalkozott. Isten előrevetíteni akarta ezáltal a megváltási tervet. Szerette volna az emberekkel megérteti az Ő szeretetét, hogy képes meghalni értünk.

Clark egy pillanatra elhallgatott, majd folytatta.

– Tudod, Alex nagyon próbált odafigyelni arra, amit mondtam. Ezt mondta. „Sosem gondoltam erre. És mi van a másik törvénycsomaggal?” Aztán beszélgettünk a szombat törvényéről. Mondtam neki, a szombat (sabbath) nyugalomnapot jelent. A szertartási törvényben többféle szombat szerepel, azon kívül, ami a tízparancsolatban van. Mózes harmadik könyve 23. fejezetének 37–38. verse így nevezi. „Ezek az ÚR meghatározott ünnepei, amelyeken szent összejövetelt kell egybehívnotok. Mutassatok be tűzáldozatot az Úrnak; égőáldozatot, ételáldozatot, véresáldozatot és italáldozatot, mindegyik napon annak rendje szerint, az ÚR nyugalomnapjain kívül, és az egyéb adományotokon, a fogadalmi és önkéntes áldozatokon kívül, amelyet az Úrnak adtok.” Egyeseket havonta, másokat évente ünnepelt Isten népe. Végül megkérdeztem, szerinte Pál melyik szombatáról beszél *A kolossébeliekhez írt levélben* és *Az efézusiakhoz írt levélben*. Melyik rendeletet szegezte Jézus a keresztfára, a tízparancsolatot, ami Isten örök érvényű törvénye, vagy a szertartási törvényt, ami Jézus kereszthalálára mutatott.

– És mit válaszolt? – kérdezte Connie.

– Találd ki.

– Hm! – Az asszony nevetett.

– Igazad van! Gyorsan írni kezdett a sárga füzetébe. Megvártam, amíg befejezi a jegyzetelést, és akkor azt mondtam, még egy dolgot szeretnék megemlíteni. „Egyféleképpen a mi törvényhez való kapcsolatunk is megváltozott a kereszthalál után.”

– Ez nem zavarta meg?

– De igen. Ezt mondta. „Az előbb még azt mondtad, a törvény nem szűnt meg a kereszten, és most ezt megváltoztatod? Megszűnt, vagy nem szűnt meg?” Megmagyaráztam neki, hogy nem a törvény változott meg, hanem a mi kapcsolatunk a törvénnyel szemben változott meg – folytatta Clark. – Megnéztük, mit mond Pál a törvényről *A rómaiakhoz írt levélben*.

Clark megfordította a jegyzetet.

– Először megmutattam neki azt, ahol Pál érthetővé teszi, a törvény megtartása által senki nem üdvözülni. Elolvastam neki *A galáciabeliekhez írt levél* 2. fejezetének 16. versét, ahol arról ír, hogy nem igazulunk meg attól, ha azt tesszük, amit a törvény megkövetel. Aztán elolvastuk *A galáciabeliekhez írt levél* 3. fejezetének 24. versét, ahol Pál azt közli, hogy csak hitből tudunk igazgá válni.

Connie félbeszakította.

– Azt hiszem, ezért gondolja sok ember azt, hogy a törvény megtartása nem fontos a keresztyén életében.

– Így van – helyeselt a férfi. – Pál *A rómaiakhoz írt levél* 3. fejezetének 20. versében is foglalkozik ugyanezzel a témával. Szerinte a törvény ismerete nem ment meg minket, de rámutat a bűnös dolgokra. *A rómaiakhoz írt levél* 4. fejezetének 15. versében pedig az olvasható, hogy a törvény ismerete nélkül nem lenne bűnösség. Azért, mert a bűntett elkövetése törvényszegés, mint ahogy ezt olvassuk János első levele 3. fejezetének 4. versében. Te nem szeghetsz meg olyan törvényt, ami nem létezik.

– Mint ahogyan senkit nem büntetnének meg a nagy sebességért, ha nem volna sebességkorlátozás – tette hozzá Connie.

– Pontosan! Ha a bűntett Isten törvényének megszegése, akkor valahol törvénynek is léteznie kell, mert ha nem volna, nem lenne mit megszegni.

– Ez így jól hangzik – helyeselt Connie. Az üres csészéjét az asztalra tette, és szembefordult Clarkkal.
– Mit mondott Alex?

– Mélyen elgondolkodott. Mondtam, nekünk szükségünk van Jézusra, mert bűnösök vagyunk. Ha a törvényt elvetjük, akkor nincs szükségünk Megváltóra. Éppen ezt akarja mondani nekünk az ördög évezredek óta.

– Ezután még mindig jegyzetelt?

– Igen. Időnként szünetet iktattam be, hogy mindent le tudjon írni. Aztán együtt elolvastuk *A rómaiakhoz írt levél* 7. fejezetének 12. versét, ahol Pál kihangsúlyozza, hogy Isten törvénye „szent, igaz és jó”. Nem Isten törvénye a gond. Mi vagyunk a gond. A vétkeink. *A rómaiakhoz írt levél* 3. fejezetének 23. versében és a 6. fejezet 23. versében Pál azt írja, hogy a bűn zsoldja a halál. A törvény csak rámutat arra, hogy mi Isten ellen lázadunk.

Connie szeme ragyogott, ahogy a férjét nézte, amint az buzgalommal mesélte el az Alexszel folytatott beszélgetés történetét.

– Aztán végül elmondtad a törvényről szóló jó hírt? – kérdezte.

Clark mosolygott.

– Várj csak, most akartam rátérni. Elmondtam, az Újszövetségben arról van szó, hogy Isten szeretné helyreállítani az életünket. *A zsidókhöz írt levél* 8. fejezetének 6. és 10. versében pedig azt olvassuk, hogy Ő a szívünkbe akarja írni a törvényét. Ez a változás az, ami létrejön a megtéréskor. Isten vágyat ültet a szívünkbe, hogy kövessük a törvényt; és erőt ad arra, hogy ez sikerüljön is. Mint ahogyan Pál írja *A rómaiakhoz írt levél* 6. fejezetében, mi többé nem vagyunk a bűn rabjai. Nekünk nem kell megszegni a törvényt.

Clark elkezdett az ujjaival kopogtatni a nyitott Bibliáján, és a beszéde felgyorsult.

– És itt van az, amit igazán szerettem volna megértetni Alexszel. Amikor mi azt mondjuk, hogy lehetetlen Isten törvényét betartani, ez a hitetlenségünket bizonyítja. Ezzel azt mondjuk, Isten nem elég hatalmas ahhoz, hogy véghez vigye az akaratát az életünkben.

– Hogyan kötöd ezt össze a szombattal? – tudakolta Connie.

– Mondtam neki, hogy én nemcsak azért ünneplem a szombatot, mert a kőtáblára volt írva a Sínai-hegyen. És nem is azért tartom meg, hogy megváltást nyerjek általa. Ez nem szerezne jó pontokat számomra Isten előtt. Én azért ünneplem a szombatot, mert Isten ezt a szívembe írta, és az Ő akarata az én akaratommá vált. Szeretnék neki örömet szerezni, és együtt ünnepelni vele az Ő napján.

Connie bólintott.

– Nekem is úgy tűnt, amikor először hallottunk a szombatról – mondta. – Én nem úgy nézem, mint a betartandó törvényt, hanem mint egy megbeszélt időpontot Istennel, amit a teremtéskor adott, és a Golgotán megújított. Ez olyan, mint a találka Istennel, aki annyira szeretett, hogy megteremtett, és meg is váltott.

– Én igazán hiszem, hogy Alex megpróbálja megérteni, miért is olyan fontos ez a nap a számunkra – fejezte be Clark.

– Mondott ezen kívül még valamit? – kérdezte Connie.

Clark csak rázta a fejét.

– Semmit. De tudom, hogy gondolkodik ezen. És holnap újra együtt ebédelünk.

Harmadik fejezet

Alex egész éjjel ébren volt.

– Remélem, Clark most már boldog, mert az ő őrült ötlete teljesen elvitte az álmomat – morgott magában.

Hajnali háromkor felkelt, és kiment a konyhába. A gondolatába merülve, nekifogott teát főzni. Ahogy a konyhában kutatott, megtalálta Melanie eldugott süteményét, amit a gyerekek elől rejtett el. Kitöltött egy pohár forró vizet, beletette a teatasakot, és leült a dolgozószobájában gondolkodni.

Az egyik percben arra gondolt, azonnal elbocsátja Clarkot. „Így legalább befejezem, és nem hallom többé az őrült ötletét” – gondolta.

De azért mégis kíváncsi volt. Több mint egy órát töltött munka után azzal, hogy újra és újra átolvasta azokat az igeszakaszokat, amiket Clark mutatott neki a Bibliában. Minden összezavarodott. Azok a versek *A kolossébeliekhez írt levélben* meg *Az efézusiakhoz írt levélben* nem a tízparancsolatról beszélnek, bárhog is próbálja ezeket kiforgatni.

Évekkel azelőtt Alex a vasárnapi iskolában azt tanulta, hogy Isten a törvényt a hívő szívébe akarja beírni. Amikor a lopásról, hazugságról és paráználkodásról volt szó, magától értetődőnek tűnt. És most nem tudott nyomós okot találni arra, hogy ez a szombatra nem vonatkozik.

– Úgy gondolom, nem járhatok kétféle úton. Vagy Isten egyetlen törvénycikke sem alkalmazható rám, vagy akkor az egész.

Senki nem üdvözl csak azért, mert betartja a törvény előírását, bármennyire keményen is megpróbálja. Mind a ketten megegyeztek ebben, Alex és Clark. És Alex azt is tudta, Clarknak igaza van az engedelmességgel kapcsolatban is. Ez annak eredménye, hogy hagyjuk Istent a szívünkben élni.

Alex elmosolyodott, amikor egy illusztrációra gondolt, amit ő használt a saját vasárnapi iskolájában. „Az Isten parancsával szembeni engedelenség gyümölcs, ami természetszerűleg fejlődik az életedben, amikor kapcsolatod van vele.” Visszaemlékezett, hogy mit mondott akkor az osztályának. „Az alma nem teszi a fát almafává, de az almafa mindig almát terem.”

A nyikkanás a folyosón felriasztotta Alexet. Hátrafordult, és a feleségét látta meg a félhomályban.

– Mit tudsz csinálni ebben az órában ébren? Teát iszol, és piskótát eszel? – kérdezte halvány, álmos mosollyal. Megkötötte az övet a zöld köntösén, lábujjhegyen a kanapéhoz jött. – Én úgy tudtam, hogy csak a télapó eszik süteményt az éjszaka közepén...

– Mel, nem tudok aludni. Nem mondtam el neked, hogy miről beszélgettem Clark Hansonnal. Olyasmit mondott nekem, amit még soha nem hallottam azelőtt.

– Például mit, AI? – Melanie az ujjaiával végigfésülte a hosszú vörös haját, és Alex mellé telepedett a kanapéra. Odabújva Alexhez, megkérdezte. – Mi történt?

– Most próbálom meg kibogozni – sóhajtott a férfi. Az állát Melanie hosszú hajára fektetve, megpróbált mindent elmondani, amire emlékezett a Clarkkal való Biblia-tanulmányozásból.

Majdnem hat órával később Alex és Melanie még mindig ott kuporgott a kanapén. Valamikor az éjszaka folyamán álomba merültek. A gyerekek, Denae és a kis AI suttogó nevetésére ébredtek. Egy másodperc múlva Toots, a kutya is az ölükbe telepedett.

– Denae, mindjárt kilenc óra! Miért nem ébresztettél fel minket? – kiáltotta Melanie.

– Sajnálom, anya. De én sem ébredtem fel.

– Senki sem ébredt fel – nevetett Melanie, és Alex oldalát bökdösve próbálta elindítani. – Gyertek, gyerekek, mozgás, ideje, hogy elinduljunk. Már elkéstem az iskolából. Mi lenne, ha elmennénk az állatkertbe? Nem haltok bele, ha egy napot kimaradtok az iskolából! – Ravaszul mosolygott ehhez. – El tudnál jönni velünk, Alex?

De Alex csak a fejét rázta.

– Szeretnék, de nem lehet, mert a városházán gyűlésem van. – Miután felöltözött, és bekapott valamit, Alex megállt az ajtóban, kifelé menet, és visszakiáltott. – Imádkozz értem, Mel. Nagyon zavarban vagyok. Ki tudja, hova vezet ez...

Melanie rábólintott.

* * *

Alex nem vesztegette az időt aznap ebéd után.

– Clark, sokáig gondolkodtam arról, amit tegnap mondtál. Nagyon felkavart. – A férfiak ebéd után Alex irodájában ültek. – Hosszú időt töltöttem tegnap éjjel azzal, hogy ezt kibogozzam – folytatta Alex. – És van néhány kérdésem.

– Rendben van – felelte Clark. – Nem tudom, tudok-e majd mindenre válaszolni, de megpróbálok.

– Nincs a Bibliában, hogy Jézus átváltoztatta a hetedik napi szombatot vasárnapra, a feltámadás megünneplésére? – kérdezte Alex. – Ahogy mondtad, Ő megszentelte a szombatot a teremtés után. De miután feltámadt, nem változtatta át a hét első napjára? Nekem mindig azt mondták.

Lesöpörve az utolsó morzsát az öléből, Clark így válaszolt.

– Ha ez igaz, hogy Jézus megváltoztatta a napot, akkor a keresztény világ teljesen jogosan ünnepli a hét első napját, én pedig hibáztam. Hol találtad meg, hogy megváltozott a nap?

– Hát, igazából nem találtam meg – ismerte be Alex. – Minden verset átnéztem a hét első napjával kapcsolatban a Bibliában, és csak egy adat közelíti meg valamelyest.

– Ez a lényeg, Alex. Az evangéliumi leírások rengeteg anyagot foglalnak magukba Jézus életéről. Jézus soha nem kertelt. Ő mindig elmondta a meggyőződését. De egyetlen evangéliumi leírásban sincs megemlítve az, hogy megváltoztatta volna a szent szombatot.

– Éppen ez zavar engem – felelte Alex. – Kerestem mindenhol a szómagyarázóban. Megpróbáltam kikeresni a „vasárnapot”, „a hét első napját”, és még úgy is, mint „a nap, amely a szombat után következik”. De egyszerűen nincs ott.

– Én úgy tudom, a hét első napját hatszor említi a Biblia az evangéliumi leírásokban. Máté evangéliuma 28. fejezetének 1. versében; Márk evangéliuma 16. fejezetének 2. és 9. versében; Lukács evangéliuma 24. fejezetének 1. versében és János evangéliuma 20. fejezetének 1. és 19. versében – jegyezte meg Clark. – Minden egyes alkalommal az igeszakaszok megemlítik, hogy Jézust az előkészület napján temették el, amit most pénteknek nevezünk. Azután pedig megnyugodott szombaton, és feltámadt a hét első napján. Mintha én azt mondanám, hogy elmentem a nagyszüleimhez pénteken, velük kikapcsolódtam szombaton, és hazajöttem vasárnap. Csak a dolgok sorrendje van itt leírva. Itt még a látszatát sem találod a változtatásnak.

Alex előredőlt, és ezt kérdezte.

– Akkor a feltámadás után? Nem mindig vasárnap találkozott Jézus a tanítványaival? Nekem úgy tűnt.

Clark megvakarta a fejét, és lassan beszélni kezdett.

– Ahogyan én tudom, a feltámadás után Jézus csak néhány alkalommal találkozott a tanítványaival. Először közvetlenül a feltámadás után, még aznap találkozott néhányukkal, hogy elmondja, életre kelt. Ezt leírja mind a négy evangélista. János még hozzáteszi, hogy mindnyájan bezárkóztak a felső szobába a zsidóktól való félelem miatt, amikor Jézus megjelent nekik. Sehol nem említi ezekben a versekben, hogy ez Isten-tisztelet lett volna.

– De fogadom, hogy sokszor imádkoztak – jegyezte meg Alex.

Clark elmosolyodott.

– Igen, biztos vagyok abban, hogy igazad van. Kétségtelen, ők féltek attól, hogy az a sors vár majd rájuk is, mint rá. Ő aznap azért jött, hogy megvigasztalja őket, békességet ajánlott fel nekik, és a Szentlélek erejét. Nem mondott semmit arról, hogy változtassák meg az Isten-tiszteleti napot, vagyis a nyugalomnapot.

Alex bólintott.

– Jól van, ez az első eset volt, amikor találkozott velük. Hát a másik néhány alkalomkor?

– A Biblia azt közli, hogy nyolc nappal később megint megjelent nekik, ami hétfői nap lehetett. Ez a történet János evangéliuma 20. fejezetének vége felé olvasható. Egy másik alkalom pedig negyven nappal később volt. – Clark egy ceruzát vett fel, és nagyjából kiszámította. – Úgy gondolom, a számítás szerint péntek volt.

– És amikor Jézus megjelent, és a tanítványok éppen halásztak? – szúrta közbe Alex.

– Igen, ez a történet János evangéliuma 21. fejezetében szerepel – helyeselt Clark. – De mi azt tudjuk, hogy nem lehetett nyugalomnap, mert azt mondta nekik Péter, „Elmegyek halászni.” Vagyis dolgozni.

Alex egy üres laphoz fordított a jegyzetfüzetében, és nekilátott írni. Végre letette a ceruzát, és felnézett.

– Tudod, majdnem elfelejtettem egy verset. Szeretném látni, mit tudsz mondani *A jelenések könyve* 1. fejezetének 10. verséről! Világosan az olvasható, hogy János az Úr napján lélekben elragadtatott.

– Nézzük csak meg egy percre – ajánlotta Clark. – Hol mutat arra ez a szöveg, hogy a hét melyik napjára céloz?

– Hát... nem tudom – ismerte be Alex. Újra felvette a ceruzáját, és rágni kezdte a végét. – Úgy néz ki, nem közli. Én csak következtettem erre. Amit akarok mondani, az, hogy mindenki úgy következteti, az vasárnap. Mit gondolsz?

– Az igevers nem közli – mondta Clark. – De Márk evangéliuma 2. fejezetének 27–28. verse utal erre.

Alex előrehajolt, hogy nézze, amint Clark kikeresi az igeverseket.

– Jézus a tanítványaival beszélgetett – magyarázta Clark. – Emlékezz, Jézus ugyanaz az Úr, mint *A jelenések könyve* 1. fejezetének 10. versében. Ő ezt mondta a tanítványoknak. „**A szombat lett az emberért, nem az ember a szombatért; tehát az Emberfia Ura a szombatnak is.**” Amennyire tudom, ez az egyedüli hely, ahol Jézus egy bizonyos nap Urának nevezi önmagát, és ez a szombat, nem a hét első napja.

Alex átnézte a szöveget, és visszatért *A jelenések könyvéhez*.

– Tehát azt mondd, hogy az Úr napja a hetedik nap?

– Tudom, nem mindenki ért ezzel egyet – felelte Clark. – De nem gondolod, hogy lehetséges?

Alex vállat vont.

– Nekem megfelel – mondta. – De mit szólsz *Az apostolok cselekedetei* 20. fejezete 7. verséhez és *A korinthusiakhoz írt első levél* 16. fejezetéhez? Amikor a tanítványok a hét első napján ünnepelnek. Ez nem sokkal Jézus Mennybe menetele után történt. Akkor csak kellett lennie valamilyen változásnak!

– Olvassuk el a verseket! – ajánlotta Clark.

Alex a szemöldökét összehúzza, olyan gyorsan forgatta a Biblia lapjait, hogy majdnem kiszakadtak.

– Itt van, de most aztán jól győzzél meg! Itt tisztán áll, hogy vasárnap ünnepeltek.

Az ujját *Az apostolok cselekedetei* 20. fejezetének 7. versére téve, Alex ezt olvasta.

– „A hét első napján pedig, amikor összegyűltünk, hogy megtörjük a kenyeret, Pál tanította őket, és mivel másnap már el akart utazni, a tanítást egészen éjfélig meghosszabbította.” Ebben a versben azt írja Lukács, hogy Pál prédikál, és a keresztények úrvacsorát vesznek. Akarsz még többet?

Alex szemébe nézve, Clark ezt kérdezte.

– Hol olvasható itt, hogy úrvacsorát vettek?

– Megtörték a kenyeret – felelte Alex. – Az úrvacsora, nem?

– Csakugyan? Mit olvasol akkor *Az apostolok cselekedetei* 2. fejezetének 46–47. versében?

Alex odalapozott, és olvasta.

– „Mindennap állhatatosan, egy szívvel, egy lélekkel voltak a templomban, és amikor házanként megtörték a kenyeret, örömmel és tiszta szívvel részesültek az ételben; dicsérték Istent, és kedvelte őket az egész nép. Az Úr pedig napról napra növelte a gyülekezetet az üdvözülőkkel.”

– Mindenekelőtt, csak a vita kedvéért, tételezzük fel, hogy a kenyér megtörése úrvacsorát jelent – mondta Clark. – Ha az úrvacsora minden nap megtörténne, nem tenné a napot szentté. Ebben az esetben a kedd éppen olyan szent lenne, mint a szombat vagy a vasárnap. De én nem hiszem, hogy ez ennek a szövegnek a mondanivalója. „A kenyér megtörése” nem vonatkozik az úrvacsorára *Az apostolok cselekedeteiben*. Lehet, hogy csak együtt ettek.

Alex bosszankodva szorította össze az ajkát, letörölte a piros arcát, és újra megszólalt.

– Jól van, jól van. Lehet, hogy a kenyértörés csak vacsorát jelentett, nem úrvacsorát. De Pál prédikált még, és az a hét első napja volt. Ezt nem tudod kimagyarázni.

Clark óvatosan megkérdezte.

– Alex, itt van a másik Biblia-példányod? Az, amiben párhuzamos versek vannak.

– Igen. Miért?

– Nézd meg ezt az új angol vagy az Élő Biblia-fordításban – biztatta Clark.

Alex körbeforgott a székével, és lekapta a Szinopszist a polcra. Az említett igeszakaszt így olvasta.

– „Szombaton este a tanítványok összegyűltek a kenyér megtörésére. Pál, mivel másnap el akart menni, a tanítást megnyújtotta éjfélig.”

Alex zavartan kérdezte.

– Mi ez?... Mit mond ez a szöveg itt, Clark?

– Emlékszel – felelte Clark –, hogyan van leírva minden nap a teremtés történetében, Mózes első könyvében?

– Így olvasom. „Így lett este, és lett reggel; első nap.” És így tovább. Mi köze ennek az egészhez?

– Amikor a Biblia leír egy napot, az estét említi először. Más szavakkal, a 24 óra sötét része van először a reggel előtt, vagyis a világos rész előtt. Ha Pál a nap sötét része alatt prédikált volna a hét első napján, hogyan neveznénk azt ma?

Alex több mint egy percig törte a fejét, a szöveget bámulva.

– Hát... úgy gondolom, hogy mi szombat estének neveznénk – felelte. – Ami azt jelenti, hogy Pál már szombaton elkezdett prédikálni, és éjfélig beszélt, mert másnap el kellett mennie, és nem tudta, hogy mikor látja az övéit.

– Igazad van. Éppen ezt jelenti.

Alex az egyik Biblia-versről a másikra nézett.

– Nem tudom, mit vegyek ki ebből. Úgy gondolom, éppen elég Biblia-tanulmányozásom volt mára. Ne haragudj, tudom, neked sok munkád van, és nekem is még gondolkodási időre van szükségem.

– Rendben. – Clark felállt, és az ajtó felé indult. A kezével a kilincsen, megfordult. – Alex, tudom, ez nagyon nehéz neked. És nagyon megtévesztő. Connie és én nagyon sokáig kutattunk néhány évvel ezelőtt, amikor először hallottunk ezekről.

– Az biztos, hogy ez mind ellenkezik azzal, mint amit eddig nekem tanítottak – jegyezte meg Alex.

Clark bólintott.

– Tudom. Imádkozom érted, amíg ezen gondolkodsz.

Egy órán keresztül ült Alex egyedül a szobájában, a nyitott Bibliára bámulva. Végül felvette a kabátját, és elindult haza.

Negyedik fejezet

– Rendben van, itt van az utolsó lehetőségem – motyogta Alex. Ó, már az utolsó vershez jutott. Csak egy vers. De ez volt minden, amire szüksége volt, ha a megfelelő szöveg lesz.

Tudta, hogy ez lesz az utolsó ütköztetője, így biztos akart lenni abban, mielőtt Clarknak megmutatja. De szüksége volt időre is, hogy imádkozzon a sikerért.

Aznap délután, amikor hazaért, átöltözött a fehér pólójába és kék melegítőbe. Kitöltött magának egy csésze kávé, és kiült a teraszra a Bibliájával. Melanie éppen elment tornázni.

A széke mellé térdelt, és imádkozott.

– Uram! Húsz évvel ezelőtt megígértem neked, hogy követlek, bárhova vezetsz. Megtettem mindent, hogy téged szolgáljalak. A te Igéd értékes a számomra, és próbáltam megtartani a törvényedet. Most elég nehéz helyzetben vagyok. Kérlek, világosítsd meg ezt a szombatkérdést, hogy Melanie és én ne kételkedjünk ebben. Jézus nevében kérek. Ámen!

Kinyitotta a Bibliáját, és leült olvasni *A korinthusiakhoz írt első levél* 16. fejezetének 3. versét. Ebben a részben Pál bátorította a korinthusi híveket, hogy adakozzanak bőségesen, amikor a hét első napján összegyűlnek a templomban. Legalábbis mindig így hitte. Ha ez így volt, akkor már vasárnapot ünnepeltek Pál korában is.

Pál neheztelt volna a hívőkre, ha nem jó napot ünnepelnek. Tehát világos, hogy az ünnepnap megváltozott.

Alex sóhajtott. Mindenáron tisztában kell lennie ezzel a dologgal. Ha tévedett, akkor az utolsó reménységét is elveszítette.

„Ami a szentek javára folyó gyűjtést illeti, ti is úgy cselekedjétek, ahogyan azt Galácia gyülekezeteinek rendeltem. A hét első napján mindegyikőtök tegye félre, és gyűjtse össze azt, ami telik tőle, nehogy akkor történjen a gyűjtés, amikor odamegyek. Amikor pedig megérkezem, azokat, akiket ti alkalmasnak találtok, elküldöm ajánlólevéllel, hogy az adományokat elvigyék Jeruzsálembe.”

Ez elég világosan hangzik. De mit jelent? A vers igazából nem utal Isten-tiszteletre. Tulajdonképpen úgy nézett ki, hogy Pál személyekhez beszél inkább, mint csoporthoz. Arra kérte őket, tegyék félre az adományukat a hét első napján.

Alex hallott arról, hogy a gyülekezet Jeruzsálemben nagyon nagy üldözésen ment keresztül. Pál buzdított más gyülekezetet, hogy küldjön szeretetadományt, s ezzel támogassa a jeruzsálemi hívőket. A hét első napján a tagoknak félre kellett tennie az ajándékot, mindenkinek a lehetősége szerint. De miért az első napon?

És ismét, miért nem? Ahogy Alex megfontolta a dolgot, úgy találta, hogy azoknak, akik szombatot ünnepeltek, ez mind logikus volt. Amikor elérkezett a péntek, lezártak minden üzletet, és megpihentek. Vasárnap reggel, amikor összeadták az elmúlt heti keresetüket, félretették az adományt.

Azt is olvasta Alex, hogy a korinthusiak adománya nem mindig pénz volt. Inkább abból adtak, amivel ők kereskedtek. A gazdaság annak idején a cserekereskedelmen alapult, csak a nagyon gazdagok jutottak pénzhez. Természetesen, Pál ne tudott nagy, nehéz dolgokat magával cipelni, így át kellett váltani az akkori pénzre. Ez olyasmi volt, amit előre el kellett intézni.

– Lehetséges, hogy *A korinthusiakhoz írt első levél* 16. fejezete mégsem a vasárnapünneplésről szól az első keresztények között? – foglalta össze Alex. – Hát akkor mikor járt Pál templomba?

A szómagyarázó könyvéhez nyúlva, és a sárga jegyzetfüzetével a konyhába ment, még egy csésze kávéért.

– Nem tudom elhinni – motyogta magában. Kezdett tisztulni a kép az elméjében, ahogyan tanulmányozta a Bibliát, és ez egyre tisztább lett.

Lassan vers után vershez lapozott. *Az apostolok cselekedetei* 13. fejezetének 14. verse után a 42–43. verset olvasta el, majd a 16. fejezet 13. versét. Ezután a 17. fejezet 2–4. verse következett. Végül a

18. fejezet 3–4. verse. És minden esetben azzal szembesült, hogy Pál együtt ünnepelt a zsidókkal és a pogányokból lett keresztényekkel. És minden alkalommal a hetedik napi szombaton gyűltek össze.

Különleges érzés költözött Alex gyomrába. Attól félt, hogy valami nagy változás fog bekövetkezni az életében. Nem tudta, ez hova vezet, de azt igen, hogy határoznia kell!

Felvette az edzőcipőjét, hagyott egy üzenetet Melanie-nak, füttyült a kutyának, és a hűséges Tootszal a park felé futott, hogy gondolkodjon.

Ötödik fejezet

– Mike, beszélnem kell veled. Kérlek, hívj fel! – Alex letette a telefont, és remélte, hogy Mike hamarosan lehallgatja az üzeneteit.

Mike Silver egy nagy külvárosi templom fiatal pásztorja volt, akivel együtt szoktak teniszezni hetente háromszor, reggelente a YMCA-ben (Young Men’s Christian Association = Keresztény Ifjak Egyesülete). Nagyon intelligens, mély lelki életű ember, jó barát. Annak ellenére, hogy Bowenék nem abba a templomba jártak, Mike és Alex együtt szokott imádkozni játék után, és megbeszélik, hogy miként vezeti Isten az életüket. Alex tudta, hogy nyíltan beszélhet Mike-kal erről.

– Hello, Al. Megkaptam az üzenetedet – szólt Mike egy órával később a telefonba. – Miről van szó?

– Beszélnem kell valakivel, és nem akarom megsérteni a prédikátorunkat, amíg meg nem tudom, milyen irányban fogok továbbhaladni. Úgy gondolom, először hevesen védekezne azzal kapcsolatban, amit kérdeznék tőle. Van lehetőség arra, hogy együtt ebédeljünk holnap?

– Természetesen. Hol találkozunk?

– Nálunk jó? Melanie készít majd egy fazék finom becsinált levest és szendvicset, s így nyugodtan beszélgethetünk.

– Nagyszerű, már úgyis szerettem volna tudni, hol laktok. Al, minden rendben van? Olyan furcsa a hangod.

– Igen, minden rendben. Úgy gondolom. Biztosítalak, hogy nem hagytam el a feleségemet, nem járok félre, és az üzlet is jól megy. Csak tanulmányoztam a Bibliából bizonyos dolgokat, amik újak nekem.

– És biztos vagy abban, hogy nem akarsz a te pásztoroddal beszélni erről?

– Tudom, hogy beszélnem kell vele. De most még nem. Egy semleges személyre van szükségem, aki jó megfigyelő, anélkül, hogy sokot kapna. Amikor biztos leszek a kérdésben, majd beszélek vele.

– Jól van, pajtás! Jó ötlet – felelte Mike. – Ott leszek holnap délben. Hozzam a Bibliámat?

– Igen, kérlek, hozd.

* * *

Melanie a világon a legfinomabb becsinált levest készítette. Alex biztos volt ebben. Mosolyogva nézte, amint a felesége hagymát vág. Nemsokára a zöldség, hús, bab és a titkos fűszerfélék illata betöltötte a házat. Gulyás és friss kukoricakenyér, olyan déli szokás volt, hogy az akcentusa három árnyalattal keményebb lett csak az illattól. Melanie a mosogató felé fordult egy pillanatra, és ő a háta mögé lopózott, felemelte a nagy fakanalat, és gyorsan megkóstolta az ételt.

A csengő megszólalt, és Melanie éppen tetten érte a férjét. A teraszon keresztül üldözte, egy törülőruhát dobott utána, és az ujjával játékosan megfenyegette. Alex felvette a törülőruhát, és kinyitotta az ajtót, ahol Mike-ot elégedetten szimatolva találta.

– Mindig ilyen jó illata van a kajának nálatok? – kérdezte. – Apám, az egész szomszédságban finom illat van! Mi fő?

Alex nevetett.

– Amikor megkóstolod Melanie becsinált levesét, akkor megtudod, hogy miért hívják őt a legjobb szakácsnőnek ebben a negyedben. – Hátrahúzódott, hogy Mike-nak helyet adjon. – Nos, hadd vegyem el a kabátodat, ha meg akarod mosni a kezedet, mielőtt eszünk. Az első ajtó balra. Melanie már tálalja is a levest.

* * *

Melanie megérdemli a hírnevét – jelentette ki Mike, amikor már a második tányér levest is eltüntette. – Megosztanád a receptjét? Vagy ez védett titok? – kérdezte az asszonyt.

– Meglátjuk – felelte Melanie. – Előbb együnk csokis süteményt?

– Hát, nem kellene ennem, de ha nagyon kényszerítesz, egyet azért megeszem – nevetett Mike. – Charlene egy egész rakás sütit tart a számomra az irodámban, egy dobozban. Úgy gondolja, ez édessé teszi a kedvemet, de én rájöttem, hogy inkább csak a kalóriámhoz ad hozzá, amit aztán le kell sportolnom.

– Fiúk, csak kezdjetek hozzá a beszélgetéshez, és én majd kiviszem a süteményt – mondta Melanie, és kilépett a konyhába.

– Gyere te is – kiáltotta utána Mike. – Előbb segítünk neked leszedni az asztalt.

Tíz perccel később mind a hárman leültek a nappaliban, Bibliával a kezükben.

– Al, nagyon aggodalmas volt a hangod a telefonban – kezdte Mike. – Mi történt?

– Két hete felvettem egy új munkást – magyarázta Alex. – A neve Clark Hanson, és ő a legjobb tervezőmérnök, akit valaha is ismertem. Mindig pontos, gyors, de megfontolt. Elvégzi annak az embernek a munkáját, aki helyett felvettem, és még többeknek is. A dolgok nagyon jól mentek,

egészen addig, amíg oda nem jött hozzám csütörtökön délután, és azt nem mondta, hogy neki szüksége van a szabad szombatra. Minden szombatra. Isten azt szeretné, ha a hét hetedik napját ünnepelné meg, az ő hite szerint.

Alex keserves fintort vágott, majd folytatta.

– Elképzelheted, hogyan reagáltam erre. A szombat az a nap, amikor az elmaradt munkát bepótoljuk. Én elvárom, hogy minden dolgozóm ott legyen, ez kötelező. Néha már délben elmegyünk, ha elkészülünk a munkával, de nem előbb. Hát, ez a fiú, Clark azt mondta, szívesen rádolgozik minden nap, ha szükség van erre, de akkor sem mulaszthatja el ezt a hétvégi találkozást Istennel.

Mike csendben hallgatta Alexet, aki folytatta.

– Úgyszólván nincs választásom. Szükségem van rá, és tudom, hogy emeli a munka színvonalát az egész tervezőosztályon. De nem tehetem meg, hogy csak egyetlen embernek engedjem meg ezt. Mindenki panaszkodna emiatt.

– És mit tettél? – kérdezte Mike.

– Melanie és én úgy határoztunk, hogy megpróbáljuk meggyőzni. Az egész hétvégét Biblia-tanulmányozással töltöttük, különösen ami az Isten-tiszteleti napot illeti. Meghívtuk a prédikátorunkat, Francis Baldwint ebédre az Isten-tisztelet után. Ő megosztott velünk néhány érvet az Isten-tisztelettel kapcsolatban a hét hetedik napjáról, de nem volt nagyon magabiztos.

– És azt mondta, hogy imádkozni fog értünk – tette hozzá Melanie.

Alex bólintott.

– Azon az estén összeírtunk tíz pontot, ami, úgy gondoltuk, megcáfolhatatlan bizonyíték lesz az Isten-tiszteleti nappal kapcsolatban, aztán találkoztam Clarkkal másnap ebédkor.

– Sikeredt meggyőződnöd? – érdeklődött Mike.

– Nehezen hiszem! – Alex összehúzta a szemöldökét. – Ez a gondom! Fordítva történt. Olyan dolgokat említett, amikről eddig nem is hallottam. Hazajöttem, megmutattam Melnek, és nem találtunk semmi hibát az érvelésében.

– Mit mondott neked? – kérdezte Mike.

Alex elővette a jegyzetfüzetét az aktatáskájából, és egy óra alatt átment mindazon, amit ő meg Clark tanulmányozott. Végül Mike-ra nézett, és megkérdezte.

– Mit értesz te meg ebből? Ha Clark Hansonnak igaza van, akkor a keresztény egyházak legnagyobb része teljesen téves úton jár.

Mike hátradőlt a székében, és tudatosan becsukta a szemét.

– Alex. Te nagyon őszinte vagy hozzám – kezdte. – Hát, most én is az leszek veled. - Kinyitotta a szemét, és előrehajolt. – Ha arra vársz, hogy én Clark Hansonnak ellentmondjak, akkor, azt hiszem, nem a megfelelő embert választottad.

– Mi? – Alex és Melanie csodálkozva nézett egymásra.

– Még két pásztorral innen a városból rendszeresen összejövünk imádkozni és kutatni az Írásokat – magyarázta Mike. – A Szentlélek nagyon erőteljesen munkálkodott az életünkben. Az egyik dolog, amit tanulmányoztunk, a szombat kérdése. Nem mondhatom el neked, ki a másik két pásztor, de azt elmondhatom, hogy mi az én véleményem ezzel kapcsolatban. – Mike habozott, próbálta megválogatni a szavait. – Meg vagyok győződve arról, hogy a keresztény világ elfelejtett valami nagyon fontosat, ami a szombatot illeti.

Alex és Melanie ismét összenézett. Mike felemelte a kezét.

– Most várj – mondta. – Még én magam is tanulmányozom ezt. Én is a változás küszöbén állok, de a családommal együtt már nagy lépéseket tettünk az elmúlt hónapokban. A hetedik napi szombat elfogadásának komoly következménye lenne a számunkra, ezért mi lassan haladunk előre.

– És mi van a gyülekezetteddel? – kérdezte Melanie. – Te pásztor vagy!

– Még nem ismerem a jövőt – ismerte be Mike. – De amire én rájöttem, ez a legizgalmasabb dolog, amióta Jézust befogadtam az életembe!

– De mi legyen velünk? – kérdezte Melanie. – Tudsz nekünk segíteni a tanulmányozásban? – A süteményestálért nyúlt, és megkínálta a férfiakat. Mike a fejét rázta, de mégis elvett még egy süteményt.

– Először is – mondta –, hadd adjak egy kis háttér-információt. Úgy gondolom, segít majd megértenetek. – A tárcájáért nyúlt, és elővett abból egy kopott fényképet. Melanie és Alex előrehajolt, hogy lássa a családi fotót.

– Ez én vagyok, a szüleimmel és a család többi tagjával – magyarázta Mike. – Munkaszerető családból származom. Az apám és az anyám így élt, és így nevelt minket is. Tehát, a munka rabja vagyok, ez a génjeimben van. – Eltette a képet, és folytatta. – Utáltam azt a „futószalagot”, amelyen a szüleim éltek. Sohasem láttam őket. Egy templomhoz tartoztunk, de sohasem mentünk Isten-tiszteletre, csak húsvétkor. Megígértem magamnak, ha majd felnövök, az én családomban másképpen lesz.

Savanyú képet vágott, és elmosolyodott.

– És most pásztor vagyok. Nem tudom, hány pásztor ismertek, de hadd mondjam el, nagyon zsúfolt a programunk. Lehet, ez a leginkább időigényes foglalkozás a világon. Az egyik barátom próbált figyelmeztetni, mielőtt elkezdtem a hivatásomat. „Mike, te szeretni fogod a munkádat, de van egy dolog, amivel ki kell egyezned. Sohasem fogsz azzal az érzéssel lefeküdni, hogy befejezted a munkádat. Mindig több tennivalód lesz. Szakíts időt magadnak. Állíts fel határt, mert ha nem, a saját munkád fog felemészteni.”

– Jó tanács mindnyájunk számára – szóló közbe Alex.

– Persze, hogy jó, és bár hallgattam volna a barátomra! – mondta Mike. – Charlene és én az Alder Valley templomban kezdtük el a munkát, nem sokkal azután, hogy összeházasodtunk. Jó volt látni, ahogyan az erőfeszítésünk jutalmat nyert. A templomban mindenki szeretett minket. Szükség volt ránk a közösségben. De ahogy a taglétszám növekedett, nekem 16-18 órát kellett dolgoznom naponta, és a dolgok megváltoztak.

Mike elvett még egy süteményt, aztán lassan folytatta.

– Azután bekövetkezett a leszámolás napja, az egyik családi vakáció alkalmával Minnesotában. Az első eset volt, hogy mind együtt voltunk, öt év után. Néztem a gyerekeimet, amint játszottak, és rájöttem, hogy alig ismerem őket. Nagyon rövid időt töltöttem a családommal. A feleségem és én kezdtünk elhidegülni egymástól.

Mike levette a szemüvegét, és nézegette egy darabig.

– Tudod – folytatta –, fájt beismernem ezt, de azon gondolkodtam, szeretjük-e még egymást egyáltalán. A kapcsolatunk már csak formai volt. Semmi más, csak „Jó reggelt”, „Viszontlátásra”, vagy „El tudod vinni Evant a kosárlabda-mérkőzésre?”

– De neked mindig nagyon jó kapcsolatod volt a gyülekezeti tagokkal – jegyezte meg Alex.

– Igen, de a kapcsolatom Istennel is bajban volt. Ó, olyan prédikációt mondtam, hogy az emberek a város másik feléről is eljöttek meghallgatni. A taglétszám növekedett. De mélyen belül üres kagyló voltam. Isten embere szerettem volna lenni, de a munkám végzése kivezette Őt az életemből.

Melanie újra odakínálta a süteményestálat, Mike csak tagadólag rázta a fejét.

– Aztán – folytatta –, végre felébredtünk azon a vakáción, és elhatároztuk, hogy tenni fogunk valamit. De hol kezdjük? Mintha egy hatalmas polippal harcoltunk volna, és nem volt szabadulás a számunkra.

– S aztán mi történt? – kérdezte Alex.

– Egy napon a segédpásztorom bedugta a fejét az irodaajtó nyílásán, mutatott egy könyvet, aminek az volt a címe, hogy „Szünet a békéért”. Egy zsidó írta, aki áttért a kereszténységre. Clifford Goldstein a neve. Sohasem hallottam a könyvről, de a segédem kíváncsi volt arra, és szeretet volna választ kapni tőlem egypár kérdésre ezzel kapcsolatban. Hazavittem, a többi könyv tetejére tettem, és el is feledkeztem erről a kiadványról.

Mike elmosolyodott az emlék hatására.

– A könyv címe mindig megragadott, bármikor a szobába mentem, és megpillantottam – folytatta. – „Szünet a békéért”. Pontosan ez az amire nekem szükségem volt. De nem volt erre időm, így egy másik könyvet tettem a tetejére, hogy ne lássam. Végre kivettem egy szabad délutánt, és elolvastam.

– Jó volt? – kérdezte Alex, és elővette a tollát, hogy felírja a könyv címét.

– Még hogy jó!... Megváltoztatta az egész életemet! Az író azzal kezdi, hogy pontosan leír engem. Aprólékosan leírja ezt a hajszát, amiben a legtöbb amerikai keresztény találja magát. Leírja, mennyire belemerülünk a munkába, és nem marad időnk semmi másra, ami fontos; Istenre, a családra. És aztán leírja a megoldást.

– Egy üdülőbe vagy a vadonba költözni? – találgatta Melanie. Mind a ketten a szék szélén ültek, és várták a csodát.

– Nem éppen – felelte Mike. – Nézd, Isten tudta, hogy mire lesz szükségünk, amikor megtervezett bennünket. Az Úr rendeletet hozott, mint a világmindenség Királya, biztosítva azt, hogy minőségi időt tölthessünk vele és egymással. Mózes első könyve leírja, hogy Ő hat nap alatt teremtette a világunk fizikai részét. A hetedik napon emlékünnepet teremtett. Elkülönített huszonnégy órát minden héten erre a szent célra.

– Ez a felfogás nagyon úgy hangzik, mint amit Clark mondott – bólintott Alex. – Mike, hogyan működik ez a mindennapi életben?

– Csodálatosan. Annak ellenére, hogy Charlene és én jó dolgokkal voltunk elfoglalva azelőtt, nagyon kifáradtunk, és úgy éreztük, agyondolgozzuk magunkat. De Isten meghívott bennünket, hogy jöjjünk hozzá, és nyugodjunk meg az Ő szent napján. Valóban, olyan ez, mint egy híd, amely átível az időn, és megoszt velünk egy parányit az Édenből. Lemossa a feszültséget rólunk, és felfrissít; új erővel ajándékoz meg a következő hétre. Együtt ünnepeljük a szeretetünket. Imádkozunk, énekelünk, pihenünk, sétálunk a természetben, nevetünk, és jól érezzük magunkat.

Melanie bámulattal figyelte.

– Úgy hangzik, Isten annyira szeret bennünket, hogy megszakítás nélküli időt akar velünk tölteni minden héten – jegyezte meg.

– Igen, ez éppen így van – mondta Mike. – Ahogy továbbolvastam a könyvet, rájöttem arra, miért tett meg mindent Sátán, hogy elrejtse előlünk a hetedik nap szombatját! A szombat az a nap, amikor az Isten iránti szeretetünk kivirul, és ezt Sátán gyűlöli!

– De te még mindig vasárnap prédikálsz? – kérdezte Alex.

– Igen, de a családommal elkezdtek ünnepelni a szombatot az otthonunkban. Újra megszerettem a feleségemet. Megismertem a gyermekeimet. – Mike kivett egy másik képet a tárcájából, és megmutatta Melanie-nak. – Tudod, rájöttem, hogy nagyszerű gyerekeim vannak. Mindenekfelett édesebb kapcsolatot fedeztem fel Istennel, amiről eddig még csak nem is álmodtam.

– De pontosan mit is csinálsz szombaton? – firtatta Alex.

– A Biblia azt közli, hogy a szombat egy huszonnégy órás időszak, ami naplementétől naplementéig tart – válaszolta Mike. – Tehát mi azt az időszakot elkülönítjük. Kialakítottunk egy különleges „ezüst családi szokást”.

– Mint a karácsonyi hagyomány? – kíváncsiskodott Melanie.

– Az ötlet hasonló, de mi minden héten élvezhetjük. Először, a pénteket a felkészülés napjává tettük. Charlene már előre elvégzi a szombati főzést, hogy ne kelljen a konyhában töltenie a napot. Ez olyan, mint amikor vendégeket vársz, és már mindent előre elkészítesz, hogy az időt velük tölthesd.

Melanie mosolygott, Mike folytatta.

– A házat is megpróbáljuk kitakarítani naplemente előtt, péntek délután. Sok jó ötletet kaptunk ezzel kapcsolatban Abraham Heschel könyvéből, aki zsidó rabbi. A zsidók szombatot ünnepeltek évezredek óta, és csodálatos ötletük van arra, hogy különlegessé tegyék ezt a szép napot. Heschel úgy írja le a szombatot, mint egy királynőt, aki minden héten látogatóba jön hozzá. Elmondtuk ezt az ötletet a gyerekeknek, és megkérdeztük tőlük, milyenek szeretnék látni a házat, ha az angol királynő látogatna meg minket. Ők hamarosan rájöttek a dolog lényegére. Most nagy örömmel készítik elő a házat a Szombat királynőnk fogadására.

– És tudom, hogy Charlene már attól is jobban érzi magát, ha egy héten egyszer tiszta háza van – jegyezte meg Melanie.

– Ezt elmondhatod még egyszer – helyeselt Mike. – Rövid idővel naplemente előtt, pénteken felkészülünk a fogadtatás ünnepére. A tévét lekapcsoljuk, meghallgatjuk a kedvenc keresztény zeneszámainkat a sztereón, gyertyát gyújtunk a ház minden részében. Mielőtt a Nap lemegy, a ház megtelik a csodálatos étel illatával, amit Charlene készített. Mindig valami különösen finomat készít, és azzal várja vendégül Istent a házukba szombaton. Néha kalács, máskor kukoricakenyér és földieper, más alkalommal forró gyümölcsleves és pirítós kenyér.

– Te mindjárt visszahozod az étvágyamat – nevetett Alex.

Mike is mosolygott.

– Úgy gondolom, hogy Melanie becsinált leveise is kiválóan megfelel – jegyezte meg. – Ahogy a Nap megy lefelé, összegyűlünk a nappaliba, és üdvözljük Istent és a Szombat királynőjét az otthonunkban. Imádkozunk, énekelünk, és megköszönjük neki azt, hogy Ő az, aki, és mindazt, amit értünk tett. A gyertyafényes vacsora után történeteket mesélünk, vagy olvasunk a gyerekeknek. Nevetünk, sírunk, és időt szakítunk arra, hogy egymást megismerjük. Nem kell sietni, nincs időhöz kötve.

– Fogadok, a gyereke élvezik mindezt – szólt közbe Alex.

– Természetesen, nagyon tetszik nekik – felelt Mike. – De minden pénteken este mindnyájan korán lefekszünk. Néha olyan fáradtak vagyunk, hogy rögtön el is alszunk. Nem is hiszed, milyen jó érzés kilenc vagy tíz órát aludni egy nehéz hét után.

– Ó, azt elhiszem! – mondta Alex. Melanie beleegyezően bólintott.

– És minden alkalommal élvezzük egymás társaságát.

– Ez a péntek este. Mit csináltak szombaton? – kérdezte Melanie.

– Minden héten mást – válaszolt Mike. – Mindenesetre, mi még csak most kezdjük ezt a szombati szokást. Néha barátokat látogatunk meg. Vagy kimegyünk a szabadba sétálni vagy biciklizni. Bármit, ami nem tereli el a figyelmünket Isten jelenlétéről és az egymással való kapcsolatunkról, az tisztességes. Legalább havi két szombaton meghívunk más családot, hogy töltsen velünk a napot. Ez a barátoknak is lehetőséget ad arra, hogy felfedezzék, mit jelent megünnepelni a szombatot. Végül befejezzük a napot, ugyanúgy, ahogyan elkezdtek. Összegyűlünk naplementekor, és együtt imádkozunk.

Alex és Melanie csendben ült.

Mike felsóhajtott.

– Szeretem a szombatot, és nagyon várom már, hogy ezt a többi kereszténnyel együtt ünnepelhessek. Nem tudom, mikor lesz ez, de imádkozom azért, hogy történjen meg a mi gyülekezetünkben is.

Melanie-ra és Alexre nézve, ezt kérdezte.

– El tudjátok képzelni, milyen lesz a Mennyben ünnepelni, Isten jelenlétében? Képzeljétek el azt az örömet, a szabadságot, a lelkesedést, a zenét! Ha a szombat előíze a Mennynek, hát, én úgy gondolom, a mi szombatünnepelésünknek a Mennyet kell visszatükröznie. Azért kell a szombatot ilyen különösen széppé tennünk.

– Miért nem ünneplik a keresztények a szombatot? – kérdezte Alex.

– Nem tudom, de tudok egy dolgot. Bármelyik gyülekezet, ha el tudná sajátítani ezt az elképzelést, akkor teljesen ellenállhatatlan lenne a számára ez a szokás. Ha a tagjaim nyitottak lesznek erre, Alder Valley ilyen gyülekezet lesz.

– Mike, ez csodálatos – szólt Melanie lágyan, letörölte a könnyét, és Alexre nézett. – Úgy szeretném ezt megtapasztalni, amit elmondtál.

– Ez lehetséges, Melanie – biztosította őt Mike. – Isten szombati áldása mindenki számára adott, aki időt szán erre.

– Egyes emberek a gyülekezetekben nem fognak ezzel egyetérteni – jegyezte meg Alex.

– Ez igaz – felelte Mike. – Én nem tudom neked elmondani, hogyan fog ez kibontakozni az életünkben. De azt tudom, hogy Isten vezet bennünket, és Ő azt akarja, másoknak is elmondjuk. Ha a gyülekezetem elfogadja, áldott legyen az Úr!

– És ha nem? – kérdezte Alex.

– Akkor Istennek más terve van velem. A Biblia-tanulmány ezzel kapcsolatban mélyebben megértette velem Isten akaratát. Mint a gyülekezet lelki vezetője, kötelességem megosztani azt, amit tanultam. Természetesen, néha félek, de arra kérem Istent, segítsen, hogy vonzóvá tudjam tenni ezt a gondolatot a gyülekezetem tagjai számára.

Az órájára pillantott, és máris indulni készült.

– Nem is vettem észre, hogy ilyen sokáig beszélgettünk. Melanie, nagyon szeretném megkapni a leves receptjének másolatát, ha nem bánod.

– Megtiszteltetve érzem magamat – felelte Melanie, miközben kikísérték Mike-ot. – Legközelebb elküldöm Alextől, amikor újból teniszezni mentek. És kérlek, mondd meg Charlene-nek, hogy szeretném megismerni.

– Rendben van – egyezett bele Mike, miközben kilépett az ajtón. – Hátha ti meg minket taníthatnátok egypár dologra a teniszéssel kapcsolatban...

Hatodik fejezet

– Na, miről beszélgettél Alexszel mostanában ebédszünetkor? – kérdezte Scorp, Clark asztalára téve egy új tervrajzot, és előrehajolt, mindkét kezét az asztalra támasztva. – Még mindig meg akarod győzni, hogy szombatot ünnepeljen?

– Mit értesz ezen, Scorp? – kérdezte óvatosan Clark.

– Jól tudod, miről beszélek. Az első héten, amikor elkezdted itt dolgozni, Alex elmondta nekem, hogy kérted a szabad szombatot. Nem nagy értelemre van szükség kitalálni, miről beszélgettetek. Most én szeretnék veled beszélni. Menjünk ki ebédelni. Én fizetek.

– Rendben van – felelte Clark. – Egy óra múlva szabad leszek.

Miután találtak egy sarokasztalt az Antonelli's Pizzánál, és megrendelték az ebédjüket, Scorp rögtön rátért a témára.

– Clark, én figyeltelek téged, jó fiú vagy, de még tanulnod kell bizonyos dolgokat a vallásról meg a Bibliáról.

– Igazán? – nézett fel Clark. – Lehet, hogy így van.

– A szombattal kapcsolatban neked rossz elképzelésed van! A negyedik parancsolat a törvénycsomag egy része, de mi kegyelem alatt vagyunk. Tehát nekünk nem kell megtartani a törvényt. Az ilyen alakok, mint te, csak megtévesztik az embereket a szombatról való beszéddel. Fölösleges terhet raksz rájuk, mint a farizeusok tették Jézus idejében.

Clark szólni akart, de Scorp félbeszakította.

– Nem tudom, mit mondtál Alexnek, de jobb lesz, ha nem töltöd meg a fejed értelmetlenséggel. Ő nagyon jó keresztény, de nem teológus. Ha kell, én a falhoz szegezek, hogy megállítsalak ennek az ötletnek a terjesztésében. Megértettük egymást?

Clark magában imádkozott, amíg Scorp befejezte. Amikor szünetet tartott, megszólalt.

– Scorp, egyetértek veled, hogy a keresztények kegyelem alatt vannak, és nem a törvény alatt. De ez nem ment fel minket a törvény megtartása alól. – Clark szünetet tartott addig, amíg a pincér letette a pizzát és az üdítőt az asztalra. – Én úgy értem, hogy a törvény alatt lenni azt jelenti, a törvény ítélete alatt lenni. Vagyis halálra ítélest jelent, mivel mi törvénszegők vagyunk. Kegyelem alatt lenni viszont azt jelenti, hogy érezzük Isten megbocsátását Jézuson keresztül.

Scorp felemelt, és a tányérjára tett egypár gőzölgő pizzaszeletet, majd gúnyosan ezt kérdezte.

– Valóban?

– A megbocsátás nem azt jelenti, hogy feljogosítottak bennünket a törvény újbóli megszegésére. Ha én vétek a törvény ellen, és elkapnak, akkor bíróságra kell mennem, nem igaz? A törvény ítélete alatt vagyok. Tegyük fel, a bíró megbocsát, és elengedi a büntetésemet. Felszabadít ez engem arra, hogy kimenjek, és újra megszegjem a törvényt? Vagy ha az uralkodó megbocsátja a gyilkosságot, amit elkövettem, kimehetek, és megölhetek valaki mást?

– Nem! – vágta rá gyorsan Scorp.

– Nekem úgy tűnik, hogy akinek megbocsátottak, ha van benne hálaérzet, meg akarja tartani a törvényt, azért, mert bocsánatot nyert – fejezte be Clark.

– De Pál azt mondja, hogy senki nem menekül meg a törvény cselekedete által – fordította vissza a beszélgetést Scorp. – Bármilyen keményen is próbálsz, te sohasem leszel elég jó ahhoz, hogy üdvözülj.

– Ebben teljesen igazad van – helyeselt Clark. – De Pál azt is mondja *A rómaiakhoz írt levél* 3. fejezetének 31. versében, hogy mi hit által betöltjük a törvényt. A törvény nem szűnt meg a hit által. És azt is írja *A korinthusiakhoz írt első levél* 7. fejezetének 19. versében, hogy betartani Isten törvényét, ez az, ami számít.

Scorp megállt, és teli szájjal kezdett beszélni.

– Nem vagy keresztény, ha azt hiszed, hogy megváltást nyersz attól, ha betartod a törvényt. Az csupán zsidó törvényeskedés.

– Scorp, egyezzünk meg egy dologban. Nincs olyan ember, aki tökéletesen megtartotta volna a törvényt ahhoz, hogy azáltal megváltást nyerjen. De te elmulasztod a lényegét. Amikor terepen vagy, és felmérést végzel, a mérőeszközt használsz a lapát helyett?

– Ne hülyéskedj! Mire akarsz kilyukadni?

– A mérőeszközt nem arra tervezték, hogy földet lapátolj azzal, és ha arra használnád, tönkremenne, igaz? De amiért te nem használsz azt lapátolásra, ez nem jelenti azt, hogy a mérőeszköz nem lényeges. Ugyanígy igaz ez Isten törvényével kapcsolatban is. Mi mindketten megegyezünk abban, hogy a törvény betartása nem üdvözít. Nem arra tervezte az Úr.

– Egyetérték. De akkor pontosan mire is szolgál a törvény? – kérdezte hökkenten Scorp.

– *A rómaiakhoz írt levél* 3. fejezetének 20. versében és a 7. fejezet 7. versében Pál azt írja, a törvényt azért kaptuk, hogy rámutasson, amikor bűntettet követünk el. Az 5. fejezet 13. versében pedig az olvasható, hogy Isten nem ítélné meg igazságosan, ha nem volna törvény, amit meg lehet szegni. A szombat része a törvénynek. És tény az, hogy ez az egyedüli része, amiben a keresztények nem értenek egyet.

– Figyelj! – szakította félbe Scorp. – Ez a szombat az ószövetségi törvény része. Mi már nem vagyunk ez alatt.

– Jól van. De például, ha valaki megkérdezné, lefekhet-e a feleségeddel, te azonnal visszautasítanád. És akkor az illető megkérdezné, miért nem. Te kinyitnád a Bibliádat, és rámutatnál a tízparancsolatra az Ószövetségben. És ugyanez érvényes a hazugságra, lopásra és esküdzésre is. De ha valaki a hetedik napot, a szombatot említi, azonnal azt mondd, a törvény megszűnt. Nem lehet elfogadni a vita mind a két felét, Scorp! Ha mind a tíz törvényt megszűnt, akkor hazudhatunk, lophatunk, becsapathatjuk egymást, gyilkolhatunk, és alhatunk a más ember feleségével is. Ha a törvény még mindig érvényes, akkor az életünkben az egészet, mind a tízet alkalmaznunk kell (Jakab apostol levelének 2. fejezete világosan leírja ezt.)

Scorp nem tudta elviselni, hogy egy nála húsz évvel fiatalabb tervezőmérnök kioktassa. Megtörölte a száját egy szalvétával, és ezt mondta.

– Jól van, elfogadom, hogy az engedelmesség fontos. De ez nem foglalja magában a régi törvényt. A tízparancsolat a régi törvény egy része volt. Pál azt mondja, hogy mi most új szövetség alatt élünk, ami felszabadít az alól, hogy a régi törvénynek engedelmességek.

– A szövetség a Bibliában megegyezést jelent a törvénnyel, nem a törvényt magát – felelte Clark. – Az Ószövetség, ha jól értem, Izráel beleegyezése abba, hogy a zsidók megtartják a törvényt a saját erejükből, cselekedet által. De ez nem sikerült, és senkinek sem fog sikerülni, aki ezt megpróbálja. Ezt mindketten tudjuk. Az Újszövetség teljesen különbözik ettől a felfogástól.

– És ez hogyan lehetséges? – kérdőjelezte meg Scorp.

– Először is, jobb ígéreten alapul. *A zsidókhöz írt levél* 8. fejezetében azt olvassuk, hogy az Ószövetség olyan ígéreten alapult, amit megrontottak [Mert ha az elsőt nem rontották volna meg, nem lett volna szükség egy másodikra]. Ez az ígéret, ha jól is hangzik, nem sokat ér. Az Újszövetségben Jézus

ígéri meg, hogy a szívünkben fog élni. A törvény a szívünkbe került. Ahogy Dávid mondja a 119. zsoltár 174. versében, a törvény gyönyörűsége lesz.

Arra gondolva, hogy kissé felvidítsa a társát, Clark hozzátette.

– Nem is örülsz annak, hogy nekem a törvény megtiltja a te megölésedet? Másképpen én felmérgelek, és elteszlek láb alól, ha egy nagyon nehéz rajzot adsz nekem a munkahelyemen.

Scorp fanyarul elmosolyodott.

– Hát, erről a szombatkérdésről... Nem veszed észre, semmi különbség nincs a között, hogy a hét melyik napját ünnepled, addig, amíg egyet megtartasz a hét közül?

– Tényleg? – kérdezte Clark. – Hát akkor miért próbálsz velem a vasárnapot megünnepeltetni?

– Mert mindenki ezt ünnepli.

– Nem mindenki. Az Egyesült Államok lakosainak kevesebb, mint ötven százaléka vallja magát vallásos kereszténynek, és egyáltalán ünnepel valamit is. És ezekből jó néhányan szombatot ünnepelnek. Sok zsidó is megtartja a szombatot. A muzulmánok pedig pénteken ünnepelnek. A pogányok mindenféle napot ünnepelnek. Ha te egy muzulmán országban élnél, a pénteket ünnepeled, csak azért, hogy beilleszkedj?

– Lehet, hogy nem.

– És ha Izraelben lagnál, a szombatot tartanád meg, csak azért, hogy ne lógj ki a sorból?

– Nem.

– Tehát a gond nem a beilleszkedéssel van, hanem akörül, hogy melyik a helyes nap.

– Clark! – Scorp feje már lila volt a dühtől. – Nem a nap a gond! Miért csinálsz ebből ekkora ügyet?

– Az asztal megrázkódott az ökle alatt, az üdítő kifröccsent a pohárból.

– Én úgy gondolom, a szombat azért fontos a számunkra, mert fontos Istennek – mondta csendesen Clark. – Te azt mondod Millink, „Mit szólsz, nem számít, mikor ünnepeljük meg a házassági évfordulókat, mert minden nap egyforma!”

– Nem, ő nem egyezne bele – állította Scorp.

– Úgy van. Ti egy bizonyos napon ünnepeltek, mert az fontos valaki számára, akit szeretsz. Amikor Isten megismételte a törvényét a Sínai-hegyen, azt mondta a népnek, hogy emlékezzen meg a hetedik napról. Ez a teremtésünk emlékünnepe. Mózes ötödik könyvében azt is olvashatod, hogy a mi megváltásunk ünnepe. Isten soha nem mondta azt, hogy bármelyik nap megteszi.

– Ami számít – jelentette ki Scorp kissé lecsillapodva –, a lélek, nem a törvény betűje.

– Számomra megtartani a törvény szellemiségét azt jelenti, hogy teljes szívvel, mindent beleadok – mondta Clark.

Scorp megint elvesztette a türelmét.

– Figyelj! Semmiképpen nem tudjuk megtartani a szombatot, amit Isten a számunkra rendelt. Már legalább hatezer év telt el azóta, hogy Isten megteremtette a világot. Honnan tudhatjuk, hogy megfelelő napot ünneplünk?

– Könnyen megtudhatod – felelte Clark. – Ugyanaz az Isten, aki a világot teremtette, emlékeztette a népét a szombatra, amikor a törvénytáblákat Izraelnek adta a Sínai-hegyen. Ha elszámolták volna magukat a zsidók, Isten kijavította volna őket. És azóta is, néhány zsidó és sok adventista mindig megünnepelte a szombatot. Ráadásul, Jézus, amikor itt járt, a Földön, kijavíthatta volna a hibát ezzel a nappal kapcsolatban. Fennmaradt egy naptár Jézus idejéből, így tudjuk, hogy a heti ciklus ugyanaz maradt.

– De mi történt akkor, amikor megváltoztatták az időszámítást néhány évszázaddal ezelőtt?

– Igen, úgy tudom, 1582-ben történt – helyeselt Clark. – De a hét napjai nem változtak meg. A dátum október 4. csütörtökről október 15-re, péntekre változott, hogy bepótolják azt a sok szökőévet, amit elszalasztottak beszámítani az évszázadokon keresztül. A hét napjai ugyanazok maradtak. Akármelyik jó enciklopédiában megtalálod ezt.

Scorp nyakán kidagadt egy ér, ahogy az utolsó pizzadarabot megpróbálta lenyelni, mintha rágógumit rázna. Hirtelen témát váltott.

– Tudod, mi zavar engem az ilyen embereknél, mint te? Ti azt gondoljátok, hogy mindenkinél jobbak vagytok. Azt hiszitek, mindenki, aki vasárnapot ünnepel, felvette a fenevad bélyegét. Legyél őszinte most. Azt gondolod, a pokolba jutok azért, mert vasárnapot ünnepek?

Scorp az indulattól hadarni kezdett.

– Nos, én megmondom neked, úrfi, nagyon meg leszel lepődve, hogy ki lesz majd egy napon a pokolban! Nagyon arrogáns vagy, tudod-e, Hanson? Azt gondolod, te vagy az egyedüli keresztény a világon, de én mondom neked, ez nem igaz!

Scorp erőteljes hangjától néhány asztalnál felrezzentek az emberek.

– Rengeteg ember, aki vasárnapot ünnepel, közelebb van Istenhez, mint te! Te tényleg úgy hiszed, hogy Isten kizár valakit a Mennyből egy nap miatt?

– Scorp – próbálta lecsendesíteni Clark a társát. – Én nem gondolom, hogy te felvetted a fenevad bélyegét, amiért vasárnapot ünnepsz. Szerintem még senki nem vette fel. azt viszont tudom, hogy az apróságnak tűnő dolgok is lehetnek nagyon jelentősek Isten szemében.

– Mondj erre példát! – követelte Scorp.

– Azt hiszed, egy gyümölcs elfogyasztása elég fontos volt ahhoz, hogy Ádámot és Évát kizárják Édenből? Márpedig ez történt. Egy alma, barack vagy bármi, nem tűnik soknak. De Istennél nagyobb dolgot jelképez, mert ez volt a záloga az ő hűségüknek az Úrral szemben.

– Te most megváltoztatod a témát – morogta Scorp.

– Várj – emelte fel a kezét Clark. – Úgy gondolom, éppen ez a dinamika fog fennállni a világ végén s. Neked igazad van, egy nap nagyon jelentéktelennek tűnő dolog, hacsak Isten nem tulajdonít jelentőséget annak. De Ő igenis nagy jelentőséget tulajdonít ennek. Az utolsó időben élő nép hűségét

éppen azáltal próbálja meg az Úr, hogy engedelmesen tiszteletben tartja-e azt a napot, amit Ő megáldott.

Clark befejezve az evést, a pohara után nyúlt.

– Én nem ítélem el azokat, akik úgy választanak, hogy más napot ünnepelnek – fűzte hozzá. – Én nem vagyok bíró. Azonban, felelősségemnek érzem, hogy az embereket felvilágosítsam ezzel kapcsolatban. És én úgy gondolom, mindenki, aki nem tapasztalta meg a szombat szépségét, nagy áldástól fosztja meg magát.

Scorp felállt, és kiosont az étteremből. Clark kifizette a számlát, és egyedül sétált vissza az irodába.

* * *

Alex aznap délután megállt Clark íróasztalánál, és megkérte, rajzoljon meg egy új alaprajzot.

– Hiányoltam ma az ebédszüneti beszélgetést veled – mondta. – Szeretnék még más kérdést is feltenni.

– Ma Scorppal ebédeltem – felelte Clark. – Nem tudtam, hogy beszélni akarsz velem, és ő felajánlotta, hogy fizeti az ebédemet.

– Az Antonelli'sbe vitt téged? Ray Antonelli készíti a legjobb pizzát a városban, de garantálom, hogy egy doboz Alka-Seltzerre lesz szükséged, mire az ebéd végére érsz. Jó erős dolgokat tesz a pizzába.

– Azt ettünk – helyeselt Clark. – Még nem érzem a gyomorbántalom jelét. Figyelj! Ha te is szeretnéd, akkor találkozzunk holnap délben. Kíváncsi vagyok, milyen gondolat foglalkoztat.

Scorp csendben hallgatózott, anélkül, hogy a fejét felemelte volna a rajzasztalról. Elhatározta, hogy valamit tesz Clark Hansonnal, mielőtt Alexet teljesen megtéveszti.

Hetedik fejezet

– Tőled többet várunk, Skeeterbug (Szúnyog)!

Mike-nak eszébe jutott, mikor hallotta ezt a mondatot először. Az első rögbimérkőzése volt az egyetemi válogatottal, amikor Georgia játszott a Georgia Techkel. Amikor ezek a csapatok találkoztak, vérre ment a játék. Meglepődött, amikor a hatalmas hátvéd kezét nyújtott neki, hogy felsegítse. Így ismerte meg Deion Maxwellt.

Mike vékony és gyors volt azokban a napokban. Olyan gyors, hogy az apja azt mondta, olyan, mint egy szúnyog, mindig csapkodsz feléje, de soha nem lehet megfogni. Azóta Skeeterbugnak szólították.

Deion Maxwell pedig, vele ellentétben, hatalmas volt. Óriás, de olyan könnyű lábú, hogy mindenki Szitakötőnek hívta. Néhány hétig az újságok arról írtak, mennyire összeillik ez a két játékos. Azóta minden évben a rögbimérkőzésen találkoztak, amikor Georgia játszott a Georgia Techkel.

De ez már évekkel ezelőtt volt. Most, ahogy a tenispályán várta Deion szerváját, eszébe jutott, hogy miként nézett a közelharcvonalon át erre a hatalmas fiúra. Emlékezett, Deion olyan nagy volt, mint egy teherautó, de olyan gyors, mint egy Indy versenyautó, amint üldözte őt végig a pályán.

Az viszont ámulatba ejtette, hogy milyen gyöngéd volt ez az óriás. Igen, ő úgy birkózott, hogy nyomokat hagyott, amik hetekig látszottak, ám Deion nem volt kegyetlen. Ahogy a játéknak vége volt, a nagy hátvéd mindig ott volt, mosolyogva a kezét nyújtotta, hogy felsegítse.

Most Deion becélozott egy alacsony labdát a jobb fal és a föld között.

– Na, gyerünk, Skeeterbug! – mondta viccesen.

Mike visszaemlékezett arra, hogyan vezette Deiont a Jézussal való kapcsolatra. Érettségi után Mike beiratkozott a szemináriumba, miután visszautasította az ajánlatot, hogy a nyugati partvidék egyik csapatában játsszon. Deiont pedig bevették a dallasi csapatba. Az első hivatalos játékán az első sorban játszott, amikor valaki megütötte hátulról, amint ki akarta védeni a támadást. Az orvos azt mondta, a térde sohasem lesz már olyan, amilyen volt. A csapatból felfüggesztve, hazasántikált, hogy összeszedje magát.

És itt talált rá Mike. Az édesanyja házában, Maconban, az első szobában ülve sírtak, beszélgettek, és csak így ültek egy egész hétig.

A rögbi azokban a napokban többet jelentett, mint játékot Deionnak. Ez volt a jövője. Jegy volt kifelé a kis fehér házikóból, ami egy elég rosszírú negyedben volt. Az ő lehetősége lett volna, hogy támogassa a tanulmányában az öccsét és a húgát, meg kényelmet biztosítson a megfáradt édesanyjának. Hirtelen eltűnt a jövő. Életfogytiglanra lett ítélve a közeli börtorgyárba.

Ám amikor Deion elfogadta Jézust személyes Megváltójaként és Uraként, Isten olyan életre vezette, ami minden elképzelését felülmúlta a Nemzeti Futball-ligánál. Egy évre rá találkozott Rióval, összeházasodtak, és három aranyos gyerekük született. Egy műtőorvos az Emory kórházban rájött, hogyan tegye egészségessé a térdét. Deion egy vállalatot alapított, és Bibb County bútort árusított az Egyesült Államok déli államaiban. Az édesanyjának egy új házat vett, az öccse meg a húga beiratkozott az egyetemre.

Időközben nagyszerű teniszező lett. „Túl jó!” – gondolta magában Mike, mialatt Deion ismét beszúrt egy labdát a jobb alsó sarokba.

Később, miután lezuhanyoztak, öltözés közben Deion hozzá fordult.

– Nos, Mike, az én kocsimmal menjünk, vagy a tieddel a rögbimérkőzésre idén?

Minden évben a Silver és Maxwell család együtt ment a Georgia–Georgia Tech-mérkőzésre. Minden évben együtt ebédeltek a parkolóban. És minden évben, miután megebédeltek, elindultak egymással ellentétes irányban helyet találni. A stadion két különböző oldaláról ordítottak és szurkoltak, ki-ki a volt csapatának.

Az újságírók szerették ezt a két régi ellenfelet. A játék végén a nyertes mindig kivitte a vesztes családját a Varsity Caféba hamburgerre meg rántott hagymakarikára.

A pulóveréért nyúlva, Mike csendesen válaszolt.

– Mi nem megyünk ebben az évben, Deion.

– Micsoda?! – rökönyödött meg Deion. – Mit értesz azalatt, hogy te nem jössz? Tudom, a jegy ára felment, de én majd kisegítelek. – Megfordult, és bedobta a vizes törülközőjét a szennyesládába. – Nem kaptál már jegyet a mérkőzésre? Ember, én az újsághoz folyamodom, ha másképpen nem megy! Ez hagyomány! Tizenöt év szurkolása egymás ellen! Ezt nem mondhatod komolyan!

– De, komolyan mondtam. Tudom, hogy nehéz megértened, Deion, de én nem mehetek.

– Miattam, Mike? Vagyis, mi még barátok vagyunk, igaz? Öregem, ha valamivel megsértettelek, én nagyon bánom, és bocsánatot kérek.

– Nem erről van szó. Ez sokkal nagyobb és nehezebben magyarázható.

– Te meg Charlene... talán gondotok van egymással?

– Nincs, nincs, Deion. Mi jól vagyunk. Éppen ez az, aminek az örömét meg akartam osztani veled. Figyelj, meghívlak ebédre. Feltétlenül beszélünk kell.

– Persze – felelte Deion, elővéve a mobil telefonját. – Felhívom a titkárnőmet, hogy húzzon át néhány betervezett időpontot.

Fél órával később egy olasz vendéglőben találkoztak.

– Na, mondd, mi van, ember! – szólalt meg Deion.

Az illatos ételről felpillantva, Mike elmosolyodott.

– Emlékszel a változásra, amin mindketten átmertünk az egyetem után? Emlékszel, hogy a rögbi már nem volt annyira fontos?

– Igen.

– És emlékszel, hogyan vezetett Isten valami sokkal jobbra, az NFL-hez?

Deion bólintott.

– Hát, most Isten engem valami másra tanít, Deion. Egy másik lépcsőfok, amit az utamba helyezett az Úr. Szeretném megosztani ezt veled, de először nekem kell megértenem. Mindegy, most valami nagyon fontos van az életemben. Még a Georgia-mérkőzésnél is fontosabb.

– Mi az?

– Nem fogod elhinni.

– Próbáld ki!

– Szerelmes vagyok!

– Micsoda? – döbönt meg Deion. – Én azt hittem, hogy elmondtad nekem.

– Csak viccelek – nevetett Mike. – Hát, nem éppen. Rátaláltam valamire, ami gazdagabbá teszi a kapcsolatomat Istennel, annyira, hogy olyan érzés, mintha újból beleszeretnék.

– Mi az?

– Úgy hívják, hogy szombat.

– Szombat? Mint a rabbik, gyertya és Tóra? Áttérsz a zsidó vallásra?

– Nem. Rájöttem, hogy Isten elkülönített huszonnégy órát minden héten a számomra. Ez ajándék, amit nekünk adott a teremtéskor, még sokkal előbb, mint a zsidó nemzet létrejötté. Jézus is megünnepelte. A tanítványok is mind ezt ünnepezték. Úgy tűnik, Ő adott egy elrejtett kincset, amit mi a zsebünkben tartogattunk mindeddig, de megfeledkeztünk erről. Én most rátaláltam.

– Nézd, ember, belekeveredtél valami szektába vagy valami ilyesfélébe? – kérdezte Deion.

– Nem. Csak hadd mutassak meg neked valamit. A teremtéskor Isten adta ezt a napot, mint értékes időt, amit vele és egymással tölthetünk. – Kihúзва egy kis alakú Biblia-példányt a sportkabátja zsebéből, Mike továbbfolytatta. – Márk evangéliuma 2. fejezetének 27–28. verse azt közli, hogy Isten a szombatot ajándékkul adta nekünk. Minden hetedik nap különleges a számára. Ezért nem mehetek a mérkőzésre veled.

– Isten nem szereti a rögbit?

– Nem tudom – nevetett Mike. – Lehet, hogy szereti. De nem ez a fontos. A szombatot bizonyos céllal kaptuk. És én nem érzem, hogy a rögbi ennek része lenne.

– Hát, akkor mit csináltok ti szombaton?

– Legalább három dologért adta ezt Isten. Az első az Isten-tisztelet.

– Vagyis templomba járás?

– Igen, mondhatjuk így is. Én még mindig azon gondolkodom, hogyan mondjam el a gyülekezetemnek, de remélem, egyszer velük együtt ünnepelek. A következő pedig az értékes idő, amit vele, a családommal és a barátokkal töltök el.

– Akkor mi már nem vagyunk barátok? – döbönt meg Deion.

– De igen. Még nem fejeztem be, nagy fiú. A barátokkal eltöltött idő nem terelheti el a figyelmemet Istenről. Például, nem megyek autóversenyre szombaton, mert a környezet nem kelti Isten jelenlétének érzését a számomra. Ugyanez van a síeléssel és az egyetemi rögbimérkőzéssel kapcsolatban is. És még találtam valamit, amint tanulmányoztam a Bibliát – folytatta Mike. – Jézus majdnem mindig szombaton gyógyított. Tehát a szombat olyan nap, amikor másokon segíthetünk. Hosszú időt fogunk mi ezután szombat délutánonként azzal tölteni, hogy másokon segítsünk.

– Mint a hajléktalanok és hasonlók?

– Lehet. Mindenféle szenvedő emberen segítünk. Ésaías próféta könyve 58. fejezetében egy egész lista van felsorolva. Tudod, én mindig hittem, hogy nekünk, keresztényeknek többet kellene tennünk másokért, de sohasem tudtam időt szakítani erre. Most rájöttem, hogy Isten adott számunkra hat napot a saját munkánk végzésére, de elkülönítette a hetediket arra, hogy Őt szolgáljuk. Mindegy, én nagyon fellelkesültem ezen, és remélem, hogy egyszer te is követsz majd bennünket.

– Nem tudom, ember... Te azt mondod, mindezt a Bibliából vetted?

– Igen, a Bibliából! Hadd fizessem ki ezt – mondta Mike, miközben átvette a számlát. – Kérlek, gondolkodj el ezen – tette hozzá. – A Georgia Tech amúgy is veszíteni fog, úgyhogy inkább gyere, és tegyél valami hasznosat. Lehet, utána nem leszel depressziós egy hónapig, mint a múlt évben.

– Te tudod, hogyan sértegsd az embert, Skeeterbug – mosolygott Deion. – Gondolkodom ezen, de ne vedd ígéretnek.

Nyolcadik fejezet

– Na, most megismerhetem a fiatalembert, aki az én egyik gyülekezeti tagomnak annyi álmatlan éjszakát okozott! – Clark felnézett a számítógépről Francis Baldwin kedves szemébe, aki Alex és Melanie prédikátora volt. – Azt mondják, te nagyon jó Biblia-kutató vagy – tette hozzá. – Csillogó szemmel kezet nyújtott. – Ne állj fel. Én csak útban voltam Alexhez, és megkért, hogy mutatkozzam be neked. Úgy értettem, együtt fogunk ebédelni ma délben.

Ez volt az első alkalom, amikor Clark az együtt ebédelésről hallott. Meglepődve a többi munkatársára pillantott; ők kíváncsian figyeltek.

– Ó, én alig várom már – nyögte ki.

Francis nevetett, és Alex irodája felé tartott.

* * *

– Nagyra értékelem a látogatásodat, Francis. – Alex egy székre mutatva, becsukta az ajtót. – Az elmúlt néhány hét olyan volt számomra, mint egy hullámvasút. Szerettem volna veled megbeszélni valamit, de előbb magamat kellett egyenesbe hoznom. Most a te segítségedre van szükségem.

– Azt mondtad, a tervezőmérnököddel, Clark Hansonnal kapcsolatos.

– Igen. Nézd, az ő ötlete volt, ami gondolkodóba ejtett.

– Valami az Isten-tiszteleti nappal kapcsolatban? – kérdezte Francis.

– Igen. Őszintén, engem nagyon letört az, hogy nálunk valami hiányzik a szombat ismeretével kapcsolatban. Mielőtt Clark bejön, hadd kérdezzek még valamit! Nyilvánvaló, hogy Isten eredetileg úgy tervezte, a népe a hét hetedik napját ünnepelje vele együtt. De most az egész keresztény világ majdnem mind a vasárnapot ünnepli. Hogyan változott meg ez?

– Alex, szeretnék megfelelő választ adni erre. Ezen én is többször elgondolkodtam. Van egy barátom, aki egyháztörténelemmel foglalkozik. Beszélek vele, ő majd segít megfelelni a kérdésünkre.

Kopogtatás hallatszott az ajtón.

– Gyere be! – szólt ki Alex.

– A magánbeszélgetésedet zavartam meg? – Clark a küszöbön állva egy ételestasakot tartott a kezében. – Nem hoztam ma ebédet magamnak, így hát leszaladtam gyorsan venni valamit. Remélem, a szalmakrumpli illatától nem lesztek irigyek.

– De ronda vagy! – nevetett Alex. – Együnk a konferenciaasztalnál. Te a legtávolabbi helyre ülhetsz, és így az illat nem felénk száll.

Miután elhelyezkedtek, Alex újra beszélni kezdett.

– Clark, én elmondtam azt a dolgot Francisnek, amit te nekem mondtál. Tisztelem az ő véleményét, és látni akartam a hozzáállását. Nem bánod, ugye?

– Nem, egyáltalán – felelte Clark.

Miután Isten áldását kérte az ételre, Francis Clarkhoz fordult.

– Én úgy értettem, hogy te szombatot ünnepepsz. Érdekel, hogy miért.

– Dióhéjban; ez a szeretet és a hűség jele. Szeretet, azért, mert úgy hiszem, Isten drága időszakot különít el számomra minden héten. És hűség, mert én Őt választottam az életem Urának, amikor kereszténnyé lettem.

– Jól van, csak folytasd – bátorította Francis.

Clark rövid szünetet tartott, hogy néhány falat ételt elfogyasszon. Utána mélyen elgondolkodott.

– Tudod, én nem szeretem kivinni a szemetet – mondta. Alex és Francis felnevetett. – Tulajdonképpen megteszek mindent azért, hogy ezt elkerüljem! – folytatta Clark. – De tudod, amikor a feleségem megkér, hogy vigyem ki a szemetet, én majdnem élvezem, mert szeretem őt. – Néhány szalmakrumplit felkapva, folytatta. – Amikor megtudtam, hogy Isten elkülönített huszonnégy órát minden héten, mert velem akarja tölteni, nehezen tudtam elhinni. De amikor meggyőződtem erről, élvezet volt megtartani ezt a heti időpontot, még akkor is, ha néha kellemetlenséget okozott. A szombatot annyira gazdaggá tette a szeretetkapcsolat Isten és köztem, hogy semmiért nem adnám fel. Gondolom, nem is kellett volna a szemét kiviteléhez hasonlítanom. Ez az én hetem csúcspontja!

Clark a pásztorra pillantott, utána meg a főnökére. Így folytatta.

– Az elmúlt napokban elolvastam János evangéliuma 14. fejezetének 15. versét, ahol az áll, hogy ha szeretjük Istent, akkor megtartjuk az Ő parancsát. Én annyira szeretem Őt, hogy időt akarok vele tölteni.

Alex csodálkozva nézte Francis arcán a feszültséget, amint hallgatta Clark szavait.

– Meg aztán a hűség – folytatta Clark. – Nézzétek, hogyan rombolta szét Sátán az ajándékot, amit Isten adott a teremtéskor! Ő adott nekünk életet, családot és szombatot. De az életnek manapság nincs értéke. A család tönkremegy, szétesik, válás, paráznság, vérfertőzés, pornográfia... Sátán Isten szombatját is megtámadta.

– De hogyan látod ezt a hűség problémájának? – kérdezte Francis.

– Úgy gondolom, a szombat megtartása kézzelfogható út arra, hogy kimutassa a mi hűségünket Isten iránt – felelte Clark. – Éppen úgy, ahogyan Sátán megpróbálta elpusztítani az életet és a családot, megpróbálta elrejtetni a szombat értelmét is. Azzal a vágyával, hogy helyettesítse Istent az életünkben, az ördög kicserélte azt a nyugalomnapot, amit Isten adott, egy másik napra.

Clark elhallgatott, azután óvatosan folytatta.

– Kérlek, ne sértődjete meg ezen, de a vasárnap a pogányok napja volt, amelyiken a Napot, mint égiteket imádták. Azért hívják a Nap napjának (Sun day). Én azért tartom meg a szombatot, mert hűséges akarok lenni a Megváltóhoz, nem az emberekhez és emberi hagyományhoz.

Alex Francisre nézett, de nem tudta leolvasni a pásztor arcáról a gondolatát.

– Folytasd – kérte Francis.

– Két csoportot fogsz találni, amikor *A jelenések könyvét* olvasod – mondta Clark. – Azok csoportját, akik hűségesek Istenhez, és a másik csoportot, amelynek tagjai az ősellenséget követik. Az egyik csoport tagjai megkapják Isten pecsétjét. A másik csoport tagjai pedig felveszik a fenevad bélyegét, ami Sátán követőinek jelképe *A jelenések könyve* 12. és 13. fejezete szerint. Mind a két csoport egy bizonyos nap által van jelképezve. Itt lesz fontos a szombat megtartása!

Clark az egyik kezében a szendvicset tartva, a másikkal óvatosan kinyitotta a Biblia-példányát.

– *A jelenések könyve* 14. fejezetének 12. verse a következőt közli. Isten követői azok, akiknek két ismertetőjelük van. A Jézus golgotai áldozatában való hit és a parancsolatok megtartására való elkötelezettség. Ez lesz a jele, hogy ki hova tartozik.

– De még mindig nem értem, miért fontosabb ez az egy parancsolat a többinél – szólt közbe Alex.

– Nem fontosabb, csak ez az, amit Sátán nagy erővel megpróbált tönkretenni. A Jézusban való hitem és az iránta való hűség által tiszteletben akarom tartani az Ő parancsolatait, beleértve a szombatot is.

– És ezért nem akar szombaton dolgozni – szólt közbe Alex, Francisre nézve.

Clark bólintott.

– Ez így igaz. Én nem dolgozhatom azon a napon, még ha a munkahelyembe kerül is. – Az órájára nézett, és felállt. – Tudjátok, fiúk, szeretnék még tovább beszélgetni, de Scorpnak szüksége van rám, hogy befejezzek egy rajzot a tervezőbizottság ülésére. Remélem, Baldwin pásztor, nem sértettelek meg az őszinteséggemmel.

Francis a fejét rázva, megragadta Clark kinyújtott kezét. Clark megfordult, és újra beszélni kezdett.

– Nekem sok keresztény barátom van, aki vasárnap imádja Istent. Ők őszinte követői Jézusnak. Szeretünk együtt szolgálni, és egyesek az imapartnereim is. Tudom, Isten tiszteletben tartja az ő szeretetüket és hűségüket. De amikor valaki felfedezi az igazságot Isten Igéjéből, még ha az ősrégi hagyományba ütközik is, akkor ő felelős Isten előtt. Remélem, megérted.

– Ó, én megértem, Clark, megértem. Köszönöm, hogy őszinte voltál. Remélem, hamarosan újra találkozunk.

Hosszú hallgatás következett, miután Clark becsukta maga után az ajtót.

– Nos? – kérdezte Alex.

– Alex, mi huszonöt éve vagyunk barátok – kezdte Francis. – Én temettem el mind a két szülődet, én kereszteltem meg a gyerekeidet, együtt nyaraltunk. Úgy gondolom, őszinte lehetek hozzád. – Megköszöri a torkát, kinézett az ablakon, majd így folytatta. – Nem is tudom, hol kezdjem. Én tagja vagyok egy kis csoportnak, ami három pásztorból áll. Hetente találkozunk, hogy imádkozunk, és támogassuk egymást.

Alex meghökkenve vizsgálta a pásztor arcát.

Francis magyarázkodni kezdett.

– Néhány hónappal ezelőtt egy kis könyvre bukkantunk, ami a szombatról szólt. Én már tanultam erről a szemináriumban, és ismertem a vitaanyagot a szombatünnepelőkkel kapcsolatban. De őszintén, soha nem olvastam nyitott elmével. Mindig az egyház hagyományára alapoztam.

– És most? – kérdezte lassan Alex.

– Most elolvastam mindent, amit a Biblia a szombattal kapcsolatban közöl. Meglepődtem, és elcsodálkoztam azon, amit olvastam. Minden igaz, amit Clark mondott, és még sokkal több is.

– Azt mondd, neki van igaza?

– Bárcsak tudnám másképpen mondani, de igen, neki van igaza.

– Hát, akkor miért segítettél abban, hogy azt a sok vitás pontot összeállítsam? – tudakolta Alex.

Francis szemébe könny gyűlt, majd félrenézett egy hosszú percig.

– Alex... ez nem könnyű. Amikor a feleségemmel megosztottam, amit tanultam, felháborodott. Azt mondta, fanatikus vagyok, nem vagyok normális, és azzal fenyegetett, hogy itt hagy, ha még egyszer felhozom a témát. És emellett még ott van a szolgálatom. Mindent elveszítek, ha nyilvánosságra hozom a véleményemet. Ez az egyedüli hivatásom.

– Mit akarsz tenni, Francis? – kérdezte feszülten Alex.

– Nem tudom. A kettő között őrlődöm, az egyik Isten terve velem, a másik meg mindaz, ami számomra drága. Én igazán nem tudom. – Egy zsebkendővel megtörölte a szemét, és felpillantott. – Alex, neked és Melanie-nek a lelkiismereteket kell követnetek ezzel kapcsolatban. Nagy veszteség lesz, ha valamikor is elhagynátok az egyházat, de neked oda kell menned, ahova Isten vezet. Ígérd meg nekem, hogy azt teszed! És imádkozz értem is, hogy legyen bátorságom azt tenni, ami helyes.

Visszacúsztatva a megmaradt szendvicset a barna tasakba, Francis bánatosan elmosolyodott.

– Irigyellek téged, Alex, igazán irigyellek. Lehet, egy napon én is követni foglak.

Kilencedik fejezet

Joe Maniscalco megtörölte a széles arcát egy zsebkendővel, diszkréten böffentett, és átnézett az asztal másik oldalára.

– Hogy vagy, Scorp? Nem valami jól nézel ki.

Joe Maniscalco az Egyesült Államokban élt már több mint harminc éve, és olyan jól beszélt angolul, mint bárki más az utcán. De sokszor előszedte a szicíliai akcentusát, hogy nagyobb hatást gyakoroljon.

– Milyen gondod van, hogy az olasz barátoddal kell találkoznod? Vagy valami munkát akarsz? Tudod, már évekkal ezelőtt próbáltalak rávenni, hogy nekem dolgozz. Vagy Alex barátommal van gond? Nem fizet eleget talán?

– Fejezd be, Joe – morogta Scorp, halvány mosolyt erőltetve magára. – Ha a maffiának akartam volna dolgozni, akkor nem téged, hanem Lennie-t hívtam volna.

– Lehet, hogy a bátyám és én együtt tudjuk végezni a munkát, nem? – Aztán észrevette az aggodalmat Scorp arcán. Joe nevetett, és félretolta a tányérját. – Na, mi bánt? Úgy nézel ki, mint akinek a felesége elszaladt a legjobb barátjával. Gyerünk, ki velem!

– Mit tudsz te Clark Hansonról? – kérdezte Scorp nyersen. – Úgy tudom, neked dolgozott valamikor.

– És? – kérdezte óvatosan Joe.

– Te elbocsátottad, igaz? Miért?

– Miért érdekel ez téged? És honnan tudod, hogy dolgozott nekem?

– Megnéztem a személyi adatait – felelte vontatottan Scorp.

– Mi közöd neked ehhez? – kérdezte Joe, és beleszúrt a tányérján levő spagettibe. – Alex téged bízott meg a felvétellel és elbocsátással mostanában?

– Nem, csak kíváncsi vagyok a saját érdekeimben. Segítesz, vagy nem?

– Mit akarsz tudni?

– Miért bocsátottad el?

– Azt mondod, bizalmas?

– Igen, azt mondom. Na, és ilyenkor mi van? – kérdezte Scorp sürgető suttogással.

– A fiú minden szombatját szabadnak akarta.

– Csak ennyi?

– Csak ennyi.

De Scorp nem elégedett meg ezzel.

– Akkor miért ez a titkolózás?

– A szabályzat – magyarázta meg Joe. – Ebben az országban a vallási jog biztosítva van. A munkaadónak meg kell próbálni alkalmazkodni a dolgozó őszinte vallásos nézetéhez.

– És mi van, ha nem alkalmazkods?

– Ha kitudódott volna, hogy mi azért tettük ki, mert egy szabadnapot akart Isten-tiszteletre, megbüntettek volna, vagy bírósági per is lehetett volna ebből. Lehet, mind a kettő. – Joe a vállát vonogatta, és hozzátette. – Clark nagyon jó tervezőmérnök. Sajnáltam elbocsátani, de ismered Gilottit. Ő az én csendestársam, de néha nagyon kinyilvánítja a véleményét. Nem tesz kivételt, és én addig nem tehetek semmit, amíg meg nem vásárolok az ő részét is.

– Hát, hogyan úszad meg mégis? – Scorp előrehajolt, úgy figyelt.

– Azt, hogy elbocsátottam? – kérdezte Joe. – Nézd, nem akarok gondot okozni neki.

– Gyerünk, Joe. Ez fontos.

– Próbaidő alatt volt – vonta meg a vállát Joe. – Addig, amíg egy dolgozó próbaidős, nem kell különös okot adni az elbocsátására, hacsak a dolgozó nem valami unió tagja. Meg vagy elégedve?

– Igen – mosolygott Scorp első alkalommal aznap este. – Igen, meg vagyok elégedve. Köszönöm, Joe. Most rohannom kell, de még összefutunk.

* * *

– Van egy perced?

Alex elfordult az asztalától, amikor Scorp Johnson csendben becsukta az iroda ajtaját.

– Mi van? – kérdezte a higgadt mérnököt.

Scorp mély lélegzetet vett.

– Tudnod kell, hogy Clark gondot okoz a munkások között. Ők azt gondolják, hogy személyválogató vagy vele szemben. Együtt ebédelték, megadod a szabad szombatját, és ehhez hasonló.

– Ő mindazt ledolgozza vasárnap – emlékeztette Alex.

– De mi mindig olyan szorosan összetartó csoport voltunk itt, és most nagyon nagy az elégedetlenség. Miután mindenkivel beszéltem az irodában, a dolgozók egyetértettek azzal, hogy a dolgok nem mennek jól. Hát, megírtam ezt a levelet – mondta Scorp, átadva Alexnek néhány lapot. – Majdnem minden dolgozó aláírta. Mi csak szeretnénk kifejezni az aggodalmunkat, és kérni téged, hogy gondolkodj Clark Hanson elbocsátásáról.

Alex zavartan bámulta az aláírásokat.

– Volt valami gond Clark munkájával?

– Még nem, legalábbis nekem nincs tudomásom erről.

– Lehet, hogy csak véletlen – folytatta Alex. – Tegnap kaptam egy levelet Bill Eckrothtól. A véleménye szerint még sohasem készítettünk olyan jó rajzokat, mint az utolsó csomag, amit küldtünk. Ki rajzolta azokat tulajdonképpen?

– Úgy gondolom, Clark Hanson.

– Én is úgy gondolom. Még azt is írja Eckroth, mennyire értékeli Clark segítségét. Úgy hallottam, elment Bill irodájába, és egy órát töltött vele, hogy biztosak legyünk abban, amit ő akar velünk készíttetni. Ha Bill dicsérő himnuszt énekel, mi többet kérhetnék, Scorp?

– Éppen ez a gond – felelte sötéten a másik. – Clark kiválasztott, mint legfontosabb személy. Mi van velünk, a többivel?

– Scorp – mondta csendesen Alex. – Nekem úgy tűnik, te féltékeny vagy.

Scorp összevonta a szemöldökét.

Alex még nem fejezte be.

– Lehet, hogy én tévedek, de egy másik dolog is van itt. Mi emészt téged annyira, Scorp?

A férfi sokáig nem felelt, csak a csizmáját bámulta. Végre felpillantott Alexre.

– Ő egy vallásos fanatikus, Al.

– Várj csak – figyelmeztette Alex. – Te tudod, ez szabad ország.

Scorp felkészült a támadásra.

– Az ilyen emberek, mint Clark, megméltelyezik az embereket. Kétkedést keltenek az őszinte keresztényekben. Aláássák a bizalmat a pásztorban és az egész egyházban.

Ekkor Scorp már ingerülten járkált fel-alá az irodában. Felvette a narancsszínű szivacs labdát Alex asztaláról, és sorozatosan dobálta a kis műanyag kosárlabdagyűrűbe, ami a falra volt szerelve. Közben indulatosan folytatta.

– A keresztény egyház az Úr napját ünnepli, amióta Jézus a Földön járt. Jézus maga az, aki megváltoztatta az imádat napját. Én nem akarom, hogy te meg Melanie valami olyasmibe keveredjtek, ami tönkretesz az evangélium szépségét. – Scorp szétlapította a kezében levő labdát. – És gondoldj arra – tette hozzá –, mi van akkor, ha Clark az egész irodát ráveszi, hogy ugyanabban higgyen, amiben ő? Ki végzi el majd a munkát?

A labda megint a kosár felé repült, de Alex félúton elkapta.

– Scorp – mondta. – Szeretném, ha tisztáznánk valamit. Én rosszul tudom, hogy Jézus a szombatot még a teremtéskor adta?

– Igen – felelte lassan Scorp. – Ő volt a teremtő, de...

– Egy pillanat – szakította félbe Alex. – Az olvasható a Bibliában, hogy aki Izráelt emlékeztette Isten törvényére, beleértve a szombatot is, a Sínai-hegyen, az maga a Fiú Isten volt?

– Igen, úgy hiszem.

– Mondd meg nekem, a Teremtő miért tette rabszolgává az embereket? Ez ellenkezik mindazzal, amit a Biblia Istenről közöl. Te azt mondod, Jézus azért jött, hogy felszabadítson egy olyan törvény alól, amit Ő adott? Logikus ez?

Alex letette a labdát, és a Bibliája után nyúlt.

– Scorp – mondta kedvesen. – Én nem akarok felmérgetni, de nem vagyok biztos abban, hogy te igazságos vagy Clarkkal szemben. Engem nagyon fellelkesített néhány dolog, amit nekem ő megmutatott.

Scorp megállt.

– De miért jött Jézus, mitől akart felszabadítani minket, ha nem a törvény alól?

– A bűntől! A bűnösségtől! – jelentette ki Alex, és kinyitotta a Bibliát. – *A rómaiakhoz írt levél* 6. fejezetében az áll, Ő azért jött, hogy felszabadítson bennünket a bűn rabságából, nem a törvény alól. Még egy dolog – tette hozzá Alex. – Én mindig azon gondolkodtam, miért kellett Jézusnak meghalnia. Ha Isten eltörölte volna a törvényt, miért nem tette Jézus halála előtt? Isten azt akarta, hogy a Fia szükségtelenül szenvedjen? Hát, Isten szadista?!

– Természetesen, nem... – dadogta megsemmisülten Scorp.

– A Biblia azt közli, Jézus eljött, hogy megfizesse a mi vétkeink árát, igaz? János elő levele 3. fejezetének 4. verse szerint a bűntett elkövetése törvényszegés. Törvény nélkül a bűn nem létezik, és nem lett volna szükség Jézus halálára.

Scorp egy székre telepedett, és idegesen mocorgott azon.

– Alex – vágott közbe. – Téged teljesen kezdenek behúzni ebbe a csőbe, nem igaz? Te vasárnapi iskolai tanító vagy, és nem látsz át ezen?! A következő az lesz, hogy prédikálni fogsz?

– Ugyan már, Scorp! – kérlelte Alex. – Ez a cinizmus nem illik hozzád. – Felállt, kinyitotta az iroda ajtaját, és kikiáltott. – Clark, be tudsz jönni egy percre?

– Persze. Elmentem ezt az állományt, és azonnal ott leszek – felelte Clark.

Amikor Clark elhelyezkedett Scorp mellett, Alex becsukta az ajtót, és beszélni kezdett.

– Clark, Scorp velem dolgozik, amióta ezt az irodát megnyitottam. Ő megbízható munkás, és az én horgászbarátom. Sokszor együtt imádkozunk, és amikor valami bántja, én figyelmesen meghallgatom. – Felsőhajtott, és mindkettőjükre pillantott. – Ti mind a ketten kereszténynek tartjátok magatokat – folytatta. – Ami azt jelenti, hogy nektek szeretni kell egymást. Az olyan emberek, akik törődnek egymással, megtárgyalják a dolgokat. Éppen ezt fogjuk mi most megtenni.

Scorp már összegyűjtötte az erejét erre a beszélgetésre, amióta együtt ebédeltek Clarkkal az Antonelli's Pizzánál. Hogy jó hatással legyen Alexre, meg hogy a bosszúságát leplezze, azonnal belevágott a témába.

– Clark, én értékelem a meggyőződésedet, de teljesen rosszul értelmezted ezt a dolgot. Remélem, nem veszed rossz néven.

Clark bólintott.

– Természetesen.

Scorp megkérte mindkettőjüket, hogy lapozzanak Máté evangéliuma 5. fejezetéhez.

– Jézus élete és tanítása a legmeggyőzőbb érv arra, hogy miért jött Ő a Földre – mondta. – Csak Ő tudja ezt a kérdést kristálytisztán megoldani. Clark, te egyetértesz azzal, hogy nem a törvény vált meg minket, de mégis, úgy hiszed, hogy engedelmességni kell a törvénynek. Üres beszéd, Clark. Egy Jenki

bármely más nyelven is csak egy ürge, aki valahonnan az északi államokból tévedt ide. Még ha azt is mondod, hogy Jézus vére ment meg, mégis, úgy tűnik, a tettet által akarsz üdvözülni. Nincs kerülőút. Bárhogyan felöltöztethetsz egy disznót, az akkor is rőfög.

– De Scorp... – emelte fel a kezét Clark.

– Várj csak, Clark. Mindjárt rád kerül a sor. Most én tettem le a garast.

Clark bólintott, és hátradőlt.

Scorp Mózes második könyvéhez lapozott.

– A tízparancsolat közepén áll a szombat parancsa – mondta. – Ezt a törvényt a zsidók kapták, nem a keresztények. Nézd meg Máté evangéliuma 5. fejezetének 17. versében. Jézus azért jött, hogy a törvényt betöltsse, igaz? Mondjuk, hogy én teljesítem az ígéretemet Alexnek. Az akkor teljesített lesz. El van intézve. És többé nem téma. Jézus meghalt a kereszten, és most a tízparancsolat a szombattal a közepén, elintéződött.

– Mit értesz az alatt, hogy elintéződött? – kérdezte Clark.

– Azt értem, hogy megszűnt – lőtte vissza a kérdést Scorp. – Mint a dinoszauruszok, érdekes nézni ezeket, de többé nem használhatók semmire.

– Jól van, Clark, most már te következel – szólt közbe Alex.

– Először is, ez nem a zsidókról és pogányokról szól. A világ sok őszinte Isten-tisztelő zsidót látott már. Ábrahám volt az egyik, Pál a másik.

– És Jézus maga is zsidó volt – szúrta közbe Alex.

– Nem lenne jogos minden zsidót egy kalap alá venni, és elítélni azért, mert megölték Jézust – folytatta Clark. – Egyes zsidók a történelem egy bizonyos pontján kérték Jézus keresztre feszítését. Egyesek a pogányok közül kiadták a rendeletet, és bevették a szöveget. Mi mind felelősek vagyunk Jézus haláláért!

Alex helyeslően bólintott, és ezt mondta.

– Nem a mi származásunk, hanem a bűntetteink feszítették fel Őt.

– Ez így van – helyeselt Clark. – A szombatnak semmi köze a judaizmushoz, azon kívül, hogy a zsidók engedelmeskedtek Istennek, és megtartották a szombatot évezredekken keresztül. Most nézzük meg újból Máté evangéliuma 5. fejezetének 17. versét. Scorp, kérlek, olvasd fel.

– Szívesen. „**Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, mert érvénytelenné akarom tenni a törvényt vagy a próféták tanítását. Nem azért jöttem, hogy érvénytelenné tegyem, hanem hogy betöltssem azt.**”

– Ami engem illet – magyarázta Clark –, az „érvénytelenné tenni” azt jelenti, *eltüntetni*. Jézus kétszer is említi ezt a kifejezést, és végül a „betölteni” szóval veti össze, aminek teljesen más jelentése van. Gyertek, tegyünk egy kísérletet, és helyettesítsük az „érvénytelenné tenni” kifejezést a „betölteni” szóval. – A férfiak a Biblia fölé hajoltak, és csendben követték, ahogyan Clark olvasott. – „Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, mert érvénytelenné akarom tenni a törvényt... hanem azért jöttem, hogy érvénytelenné tegyem.”

Alex mosolygott.

– Nem vág össze, ugye? – kérdezte kajánul.

– Strong szómutatója segített megértenem az ellentétet ebben a versben – mondta Clark. – A *betölteni* szó, ahogyan Jézus itt használja, azt jelenti, hogy teljesen érvényessé tenni, betölteni és teljessé tenni. Jézus azért jött, hogy teljesen betöltse Isten törvényét értelemmel, és nem azért, hogy tönkregyegye. Ő azért jött, hogy a tervet betöltse. Amikor én befejezek egy tervet, nem tettem tönkre; ellenkezőleg, olyan tökéletessé tettem, amilyenné csak lehet, és így használhatóvá is tettem.

Scorp vállat vont.

– De miért kellett Jézusnak betölteni a saját törvényét értelemmel? Többnyire magától értetődő, nem igaz?

– Azért, mert a Jézus idejében élt embereknél a törvény megtartásának jellege elfajult; ők a törvény betűjét tartották be, és nem a törvény szellemiségét, lelkületét – emlékeztette őket Clark. – Jézus azért jött, hogy bemutassa, az igazi hűség és engedelmesség a szívből fakad. A jó szív megmutatkozik a személy tetteiben is.

Clark fordított egy lapot a Bibliájában.

– Jézus alátámasztja ezt az üzenetet a Máté evangéliuma 5. fejezetének 19. versében, ahol ez áll. „**Tehát ha valaki a legkisebb parancsolatok közül akár csak egyet is eltöröl, és úgy tanítja az embereket, az a legkisebb lesz a Mennycsországban [vagyis olyan kicsi, hogy „kihullik a rostán”, azaz, nem is kerül be a Mennycsországba]; ha pedig valaki ezeket megtartja, és tanítja, nagy lesz az a Mennycsországban.**” És azután azt mondja a tanítványainak, hogy az ő igazságosságuknak feljebbvalónak kell lennie a farizeusokénál. Ezek a vallási vezetők a törvény betűjét tartották be, és nem a törvény lelkületét.

Clark megállt, s mély lélegzetet vett.

– Még egy dolog, mielőtt befejezem – szól. – Én szeretnék bocsánatot kérni. Sajnálom, ha harciasnak látszottam. Istent elszomorítaná, ha látná a gyermekeit harcolni a nekik adott ajándék miatt. Alexnek igaza van, mi mindketten keresztények vagyunk, és én nagyon remélem, hogy barátok is lehetünk.

Kényelmetlen, feszült csend következett. Scorp észrevette, hogy elveszítette a helyzeti előnyét.

– Még csak egy verset hadd említsek – mondta végül. – Ha te meg tudod mutatni nekem, hogy Jézus és az újszövetségi írók elvárják tőlünk a szombatünneplést, akkor elismerem, hogy neked van igazad. De mindnyájan tudjuk, hogy ilyen szöveg nincs, nemde?

Ez alkalommal Alex felelt.

– A hallgatás nem meggyőző érv, Scorp. A hallgatás azt jelenti, hogy valami annyira érthető, miszerint nem kell újra elmondani. Én úgy látom, hogy a te álláspontod szorul bizonyításra. Ha nem tudod másképpen bebizonyítani, hogy az imádat napja megváltozott, akkor nyugodtan arra lehet következtetni, hogy a szombatparancs még mindig érvényes.

– Igazság szerint – tette hozzá Clark –, a szombatparancs legalább kétszer szerepel az újszövetségi keresztényekre vonatkoztatva.

Scorp arca újból elsötétült a meglepetéstől, és a karját keresztbe fonta a mellén. Máté evangéliuma 24. fejezetének 20. verséhez lapozva, Clark elmagyarázta, hogy ott Jézus a tanítványainak elmondta,

mivel fognak az Ő követői szembenézni a jövőben, amikor a római hadsereg körülveszi Jeruzsálemet, és nekik menekülniük kell. „Imádkozzatok, hogy ne kelljen télen, se szombaton menekülnötök” – olvasta. Aztán még hozzátette. – Vagy még Jézus sem tudta, hogy Ő meg fogja változtatni az imádat napját, vagy azt tudta, hogy az Ő tanítványai még mindig meg fogják tartani a szombatot, negyven évvel a feltámadás után is, amikor a város elpusztult.

Clark továbblapozott a Bibliában, majd folytatta.

– A szombatot említi *A zsidókhöz írt levél* is, a 3. és 4. fejezetében, ahol a hetedik napi szombat a pihenés szimbólumaként szerepel, amit Isten azoknak akar ajándékozni, akik hisznek benne. Ebben a részben az író azt akarja bizonyítani, annak ellenére, hogy a régi Izráelnek nem sikerült megtapasztalnia ezt a nyugalmat, mert engedetlen volt, és nem volt hite, enne ellenére Isten még mindig felajánlja a nyugalmat az Ő népének ma is. Én a 4. fejezet 9. versétől a 11. versig olvasom. „**A szombati nyugalom tehát még mindig Isten népéé.** Aki ugyanis bement Isten nyugalomába, maga is megnyugodott a munkájától, mint Isten is a magáétól. Igyekezzünk tehát bemenni abba a nyugalomba, hogy senki el ne essen az ehhez hasonló engedetlenség következtében.”

– Mit gondolsz, Scorp? – kérdezte Alex. – Te azt mondtad, hogy egy vers meggyőz majd téged, és úgy néz ki, hogy kaptál egy verset és ezenkívül majdnem egy egész fejezetet!

Scorp utolsó szavai erőtlének voltak.

– Alex, én nem azért jöttem ide, hogy megalázzatok, és megszegyenítsetek. Úgy hiszem, neki nincs igaza!

Kiviharzott az irodából, otthagya Clarkot és Alexet. A két férfi kényelmetlenül nézett egymásra.

Végül Alex megszólalt.

– Clark, úgy gondolom, gondolkodási időre lesz szükségem.

Tizedik fejezet

– Hammond úr, azonnal ide kell jönnie!

Amint a kétségbeesett hangot meghallotta a telefonban, Bob Hammond küszködött, hogy visszatérjen a valóságba. Éppen arról álmodott, hogy egy olyan bérlakásban lakott, ami egy tekepálya alatt volt. Most, ahogy az álmodot kidörzsölte a szeméből, rájött, hogy mi okozta ezt a rémálmodot. A szél süvített kint, és csapkodta a ház oldalát, mint a hurrikán. Belerezzent, ahogy a hatalmas mennydörgés megrázta a házat.

Bob felismerte a kétségbeesett Sherie hangját, aki az ő öregotthona éjszakai felügyelője volt.

– Hány óra? – kérdezte.

– Hajnali fél öt, Hammond úr. A vihar majdnem teljes egészében levitte a régi épületek tetejét. Az új részlegben is csöpög a tető. Mindenhol áll a víz.

Gyorsan leírta a pusztítás komolyságát. Bob félbeszakította.

– Jól van, jól, megértettem. Mi van a páciensekkel?

– Nem tudom, Hammond úr. Nagyon meg vagyok ijedve. A nővérek mindenkit az ebédlőbe költöztetnek át, de nem tudom, meddig lesznek ott biztonságban.

Bob kiugrott az ágyból, és a szekrényéhez szaladt a mobil telefonjával a kezében.

– Sherie, maga mindent jól csinál – győzte meg az asszonyt. Lehúzott egy inget fél kézzel a vállfáról, és próbált felöltözni, amíg a másik kezében a telefonját tartotta. – Hívja fel a karbantartó fiúkat és a nappali dolgozókat is mind, most azonnal. Hívja fel dr. Metzger, hogy jöjjön át, és vizsgálja meg a pácienseket. És hívja fel az egészségügyi költöztetési vállalatot, kérdezze meg, milyen hamar tudnak ideérni, hogy a betegeket elköltöztessük!

– Hova fogjuk őket vinni?

– Még nem tudom. Felhívom a többi öregotthont a városban, és megkérdezem, melyik tudja befogadni a súlyosabbakat. Mindenki mást hazaküldünk, vagy valaki hozzátartozóhoz. Addig, amíg mindent megjavítunk, ez a megoldás.

Bob befejezte a tanácsadást, letette a telefont, majd bekapcsolta az ágya mellett levő rádiót a helyi adóra. Miközben a farmernadrágját húzta fel, sóhajtott.

– El sem hiszem, hogy ez éppen most történt, amikor az új épületet megnyitottuk.

Bob négy évvel ezelőtt vette meg a Riverside Manort. Az előző tulajdonosok elhanyagolták az épület karbantartását, és így eléggé tönkrement. Bob barátai a fejüket csóválva mondogatták, hogy ezen már nem sokat lehet segíteni, ő ennek ellenére nekifogott, és kijavította. Kicserélte a tetőt, a belsejét teljesen rendbe hozta, újrendezte a szobákat, felújította az ellátó személyzetet is. Ismét úgy nézett ki a Riverside Manor, mint egy kastély. De egy georgiai vihar mindezt az álmod romhalmazzá tette.

– Ha felépítem egyszer – sóhajtott, miközben a cipőjét húzta –, hát még egyszer felépítem.

A legnagyobb gondja a páciensek elhelyezése volt. Előkereste a kabátját a szekrényből, és sapkát tett a fejére, majd kinyitotta az ajtót, és rohant a kocsijához.

* * *

Kétórai nehéz munka után Bob azon gondolkodott, hogy egyáltalán lesz-e ereje még egyszer felépíteni az öregotthont.

– Hammond úr – szólította meg egy hang a háta mögött. – Van egy perce?

Bob meg sem fordult ott, ahol kuporgott, egy rossz szivattyú szűrőjét próbálta kivenni.

– Ha egy hozzátartozó után érdeklődik, akkor az irodában majd segítenek – felelte. – Nem akarok egyetlen lenni, de nagyon elfoglalt vagyok.

– Nem, nem! Mi segíteni jöttünk – folytatta az ember. – Norman Gregg, a családi szolgáltatási irodától az én közvetlen szomszédom. Ő mondta, önöknek biztosan önkéntesekre lesz szükségük, hogy mindenkit elhelyezzenek. Hát, itt vagyunk.

Bob megfordult, és néhány esőkabátos embert pillantott meg.

– Mike Silver vagyok – mondta az illető. – Ő a feleségem, Charlene, a barátom, Deion Maxwell és a felesége, Rio. Még hat vagy nyolc önkéntes várakozik a folyosón is.

– Jaj, de jó – sóhajtott fel megkönnyebbülten Bob. – Igen, nekünk most nagy szükségünk van önökre.

Néhány önkéntest leküldött a pincébe, hogy a karbantartóknak segítsen megjavítani a szivattyút. A többiek követték őt az ebédlőbe, ahol a páciensek várakoztak a toloszékekben és az ágyakon.

– Mi van a szomszédságukban? – kérdezte Bob Riótól, miközben levette az esőkabátját. – Önöket is ennyire érintette a vihar?

– Nem egészen – válaszolta az asszony. – De a vízművektől jelentették, hogy több helyen okozott komoly kárt a tornádó. Azt hallottam, hogy a régi negyedet Ross Creeknél nagyon tönkretette.

Bob ismét felsóhajtott. Néhány páciens a városnak éppen abból a részéből került ide, és rájött, hogy akkor őket nem viheti haza.

Rio észrevette az aggodalmát.

– Mi lesz a páciensekkel? – kérdezte. – Néhányat el tudunk vinni az otthonunkba.

– Igen, ez lehetséges. – Bob szünetet tartott, miközben kifelé indult az ebédlőből. – De a legtöbbről nagyon nehéz lenne gondoskodni. Egyesek meg szeretnének hazakerülni. Meg vannak ijedve, és összezavarodtak. Az otthon a biztonságot jelenti a számukra.

Rio bólintott, ahogy a zsúfolt helyiségre nézett.

– Több mint valószínű, hogy ők nem maradhatnak itt – jelentette ki.

– Tudom, tudom – helyeselt Bob. – Az egészségügyi felügyelő éppen most volt itt. Azt mondta, mindenkit el kell szállítani ma estig. – Mélyen elgondolkodva elindult a hosszú folyosón, otthagya Riót és a többieket, akik a fáradt nővéreknek segítettek.

* * *

Egy órán belül a páciensek legtöbbször hazaszállították, vagy kórházba utalták őket. Rio kinyújtózta a fáradt izmait, amint hallgatta a néhány ottmaradt idős ember siránkozását. Megborzongott.

– Siralmas, ugye? – szólalt meg a háta mögött a férje, Deion.

Csendben bólintott.

– Hol fognak mindenkit elhelyezni?

– Ó, találnak majd helyet – mondta Deion, és megölelte a feleségét. – Bob Hammond éppen most említett egy aranyos kis lengyel bácsit, aki egész éjjel könyörgött a feleségéért. Szegény ember haza akar menni, de a felesége abban a negyedben lakik, amit a tornádó lerombolt. Azt hiszem, Norman Gregg telefonhívást kapott ma reggel tőle, és megtudta, hogy majdnem az egész ház tetejét elfújta a szél. Nem tud elég vödröt, tálat, fazekat összekérezgetni, hogy a vizet felfogja, de a háza mégis olyan, mint egy fürdőmedence.

Rio az ajkába harapott, majd félénken megszólalt.

– Deion, mi tudnánk segíteni.

– Hogyan?! – kérdezte Deion, az órájára nézve. – A Georgia-mérkőzés három óra múlva kezdődik. Nekünk azonnal el kell indulnunk, ha nem akarunk belekerülni a legnagyobb forgalomba.

– Deion! Ezeknek az embereknek most van ránk szükségük. El kell mennünk, és meg kell javítanunk azt a házat, hogy a bácsit fogadni tudja a felesége. Tudom, Mike is segítene – tette hozzá izgatottan. – Mindig arról beszélt nekünk, hogy miképpen kell segíteni az embereken szombaton vagy a nyugalom napján, ahogyan ő hívja. Most ez jó alkalom arra, hogy meglássuk, milyen is ez. Jézus is ezt tenné. Mi mindketten nagyon jól tudjuk ezt.

Deion felsóhajtott.

– Rio, én nem hiányoztam egyetlen mérkőzésről sem eddig az egyetem óta. Elég baj az, hogy Mike nem jön az idén, de hogy én elmulasszam a játékot... ugyan már!... Te nagyon sokat kérsz tőlem, édesem!

Rio a karjára tette a kezét.

– Jól van, menj el a mérkőzésre. De előbb szeretném, ha találkoznál valakivel.

Bevezette a férjét az ebédlő egy sötét sarkába, majd lehajolt, és gyöngéden megérintette a kopott, kékes kabátot egy ősz hajú ember vállán, aki az ablak felé nézett.

– Kowalski úr – súgta a fülébe –, szeretném, ha megismerné a férjemet.

– Ugyan már, Rio, ez nem igazság! – Deion megpróbált elfordulni, de megállt, amikor az idős ember feje a hang irányába fordult. Könny patakzott a szeméből, és az ingét áztatta.

– Ez az én férjem, Deion – mondta Rio hangosan. – Deion, ez itt Kowalski úr.

– Örülök, hogy megismerhetem – mondta az idős ember. – A felesége nagyon kedves.

„*Vak* – vette észre Deion. – *Vak és magányos...*”

– Nekem látnom kell az én Helenámat – szólalt meg újra az öreg. – Hetven éven keresztül gondját viseltem, és most neki van szüksége rám, otthon. Mindig azt hiszi, el tudja látni magát. Ő nagyon édes teremtés, drága Helenám! Picike, de erős, mint a dinamit, mindig azt mondta az édesapja.

A székében hintázva, Kowalski úr visszafordult az ablak felé.

– Mi azt sem tudjuk, hol lakik, Rio – súgta Deion. – Honnan tudod, hogy tényleg van-e felesége? – Már hallott arról, hogy az idős emberek néha eltávolodnak a valóságtól. – Lehet, hogy a felesége már meghalt, vagy más rokonnál lakik. Lehet, hogy soha nem is volt felesége. Ki tudhatja?

Rio kérte, hogy csendesesen beszéljen, aztán ezt mondta.

– Deion! Te vagy az, aki nekem a feleségét említetted. Az ő házában most minden úszik! Ti szigetelhetnétek, legalább ideiglenesen. Gyerünk!

– Nem is tudom, hol lakik.

Rio kérlelni kezdte.

– Hammond úr tudja. És Norman Gregg is tudja. Kérdezd meg őket.

– De én nem akarom – makacskodott Deion, aki mindenáron a mérkőzést akarta megnézni.

– Imádkozz ezért, Deion.

A férfi ideges lett, és felemelte a hangját.

– Imádkozzam?! Mi az, amiért imádkozzam?!

– Deion, te mondtad mindig, hogy imádkozzam a különböző dolgokért. – Rio várt, amíg a férje megenyhül, majd idegesen leült egy székre.

– Rio, te ne mondd nekem, hogy mikor imádkozzam. Én akkor imádkozom, amikor akarok, és nem fogok, amikor nem akarok. Isten nem akarja, hogy elmulasszuk azt a mérkőzést valami kis öreg... – Deion Kowalski úrra nézett. – Valami idős...

– Kérlek, Deion – könyörgött Rio csendesesen.

– Jól van, imádkozom ezért – és kiviharzott az ajtón. – Én imádkozom, de amíg ezt teszem, készítsd elő a gyerekeket. Megyünk a mérkőzésre.

Tizenegyedik fejezet

– Kowalski néni?

– Ki kérdi? – Egy apró, fehér hajú néni nézett ki a vasrácsos ajtó nyílásán a kis csapatra, amely a tornácon várakozott.

– Mike Silver vagyok, és ezek...

– Mit akar? – kiáltott a néni. – Nem hallok jól! Most azonnal menjenek el innen, vagy hívom a rendőrt!

Körülnézett a csendes szomszédságban. Mike remélte, hogy nem ébresztenek fel olyat, aki tovább szeretne aludni szombaton reggel. „De hát, azt hiszem – gondolta, amikor látta, hogy a függönyök félrehúzódnak, és kíváncsiskodó fejek bukkannak elő az ablakokból –, ebben a korban amúgy is mind korán kelnek.”

Megfordult, és a kis kék ház bejárati ajtajára nézett, ahonnan az ellenségesen viselkedő apró néni mustrálta őt figyelmesen.

– Kowalski néni – kiáltotta. – Norman Gregg küldött minket.

– Én nem ismerek semmiféle Norma Gray-t! Miért zavarnak engem?

– Norman Gregg – ismételte meg Mike. – Norman Gregg a családi ügyirodából.

– Hát, miért nem ezzel kezdte? – kiáltotta Helena Kowalski, reszkető kezével a kilincshez nyúlva. – Mit akar Norman Gregg? És kik maguk egyáltalán? Miért ijesztgetnek egy ilyen öreg asszonyt, mint én? Szégyellhetnék magukat!

– Kowalski néni, én Mike Silver vagyok, és ezek a barátaim. – Mike a háta mögött álló csoportra mutatott.

– Hát, mi ez, kiállítás, vagy valami hasonló? Az egész udvar tele van emberekkel. Miért vannak itt?

„Ennek magától értetődőnek kellene lennie” – gondolta Mike, felnézve a tönkrement tetőre. Deion halkán súgta neki a háta mögött.

– Mire ez a borzalmas szél elállt az éjjel, a tető olyan lett, mint a rosta! Nincs annyi edény az egész szomszédságban, amennyi a tetőn befolyó vizet felfogná.

Mike megpróbált nem mosolyogni, majd ismét a néninek kiáltott.

– Kowalski néni, Norman Gregg azt mondta, szüksége van segítségre. Azt is mondta, a tető beázott a vihar miatt.

A néni újra megpróbálta becsukni az ajtót.

– Mióta tartozik magukra egy öregasszony csöpögő háztetője?

– Kowalski néni, mi azért jöttünk, hogy segítsünk. A vihar nagyon megrongálta a Riverside Manort is, és minden páciensnek el kell hagynia az épületet még ma. A férje önnel szeretne lenni, este nyolckor hazahozzák.

– Mi el tudjuk látni magunkat, fiatalember!

– De Kowalski néni, Norman azt mondta, hogy egyedül van. Nem akarja, hogy a ház készen legyen, mire a férje hazajön? Nem várhatja egy olyan házba, ami mindenhol csöpög. Mi majd betakarjuk fóliával egyelőre, és majd visszajövünk, és megjavítjuk.

– Azt a tetőt nem lehet már megjavítani – jelentette ki a néni.

– Hát, akkor kicseréljük – mondta erre Mike. – De most csak azt szeretnénk, ha lakhatóvá tudnánk tenni a házat egyelőre.

– Takarodjanak innen! – parancsolta az idős hölgy. – Én nem tudom ezt megfizetni. Mi van azzal a Norman Greggel? Ideküldi a csőcseléket, amikor tudja, hogy nem tudok fizetni. – Először nagyon határozottan szólt, de a hangja reszketőssé vált, amint a csöpögő házába visszahúzódott.

– Már kifizették – szólt be Mike.

– Én nem fogadok el szánalom munkát!

– Ez nem szánalom munka – erősítette a fiatalember. – Ajándék attól, aki törődik magával.

– Törődik, velem? Senki nem törődik velem – mondta, és Mike felé fenyegetett az ujjával. – Még hogy ajándék! Senkit nem ismerek, aki nekem ajándékot adna. Ez nem valami átverés? Hallottam már ilyenről, tudják!

Mike elővett egy kartotékot, és beadta neki.

– Kowalski néni, itt van Norman Gregg telefonszáma. Hívja fel, és kérdezze meg őt.

– Fiatalember, maga nekem ne mondja meg, hogy kit hívjak fel. Ezt én magam is el tudom dönteni.

– Nos, Kowalski néni? – Mindnyájan csendben vártak.

A néni elgondolkodott, majd bólintott.

– Csak most az egyszer – egyezett bele. – De nehogy valami butaságot csináljanak nekem! És tartsák távol a gyerekeket a rózsafáktól!

Mike győztesen mosolygott.

– Nagyon jó. Most hadd mutassak be mindenkit. – Egy középkorú házaspárra mutatott. – Ő Darin és Beverly Mancovitz.

– Lengyelek?

– Igen, Kowalski néni. – Darin előrelépett, és kezet nyújtott. – Az apám gdanski.

Kowalski néni elégedetten bólintott. Mike bemutatta a többieket is.

– Hogyan, maguk nem nézik azt a híres rögbimérkőzést? – kérdezte.

Rio mosolygott, amint Deion előrelépett, hogy válaszoljon.

– Úgy gondoltuk, ez fontosabb.

Majdnem teljesen sötét lett, mire a csapat befejezte a munkát, és az emberek fáradtan elnyúltak a fűvön, hogy élvezzék a lemenő észak-georgiai Nap csodálatos színeit.

– Elvégeztük – sóhajtott fel Mike, felfelé nézve, amint egy villámlás megvilágította a távoli viharfelhőt. A következő vihar rohamosan közeledett.

Deion a háta mögé ült a fűre.

– Tudod, kell valamit csinálni azzal a fürdőszobaajtóval, amikor visszajövünk, hogy megjavítsuk a háztetőt – mondta Mike. – Túlságosan keskeny egy tolószék számára. És egy feljárót is kell készítenünk a tolószéknek, ha Kowalski úr hosszabb ideig marad itthon.

Deion nevetett.

– Tudod, Mike, én azt gondoltam, hogy te meg Rio nem gondolkodtok normálisan, de ez nagyszerű nap volt! A gyerekek is nagyon élvezték.

– Hát ti itt üldögéltek a munkaidő alatt?! – kérdezte Kowalski néni, borzas fehér fejét kidugva az ajtón.

– Kowalski néni, befejeztük a munkát – mondta Charlene. – Minden készen van a férje fogadására.

– Azt látom a saját szememmel – mondta az apró néni, és most először ragyogott fel az arcán a mosoly. – Jó munkát végeztetek. Én értek ehhez. Az én Artúrom is jó munkás volt. A legjobb.

Azzal egy nagy tál csokis kekszet és egy kancsó tejet hozott ki.

– Gondolom, éhesek vagytok – mondta. – Lehet, hogy kimentek pizzát enni? Azok az olaszok! Semmi más, csak sajt és paradicsomszósz! Az nem jó nektek. – Csettintett a nyelvével, megrázta a fejét, és odakínálta a süteményestálat a munkásoknak.

– A kicsiknek is jusson elegendő – szólt szigorúan. – Keményen dolgoztak, és egyszer sem tapostak a rózsákra. Én figyeltem.

Amint a csoport a kekszet majszolta, Kowalski néni kiszemelte Deiont, és ezt kérdezte.

– Te vagy itt a vezető, igaz? Mennyivel tartozom nektek? Én szegény asszony vagyok, de kölcsönt tudok kérni. Mondd meg az igazat.

– Semmibe sem kerül – mondta kedvesen Deion, miközben felállt, és a kicsi asszonyhoz lépett. – Ez ajándék, emlékszik?

– Nem ismerek senkit, aki ilyen ajándékot adna nekem.

– Kowalski néni, ez egy különleges nap. Tudja, hogy milyen nap van ma? – kérdezte Deion, Mike-ra nézve bátorításért.

– Persze, hogy tudom! Szombat! – felelte a néni. – Én öreg vagyok, de azért még a helyén van az eszem, fiatalember!

– Igen, de ennél több, Kowalski néni. Sabbathnak hívják, vagyis nyugalomnapnak. Ez Isten ajándéka a maga számára. Az Úr szereti ezt a napot olyan emberekkel eltölteni, akik szeretik Őt, és ma ide vezetett, hogy magának segítsünk. Mi csak az Ő keze és lába voltunk.

– És nem fog nekem számlát küldeni?

– Nem, soha! – mondta neki Deion. – Jézus kifizette az árat kétezer évvel ezelőtt, amikor meghalt a keresztfán. Mi csak most jutottunk oda, hogy elhozzuk ide ezt az ajándékot. Meg tudja ezt érteni?

– Hát... nem vagyok ebben teljesen biztos – válaszolta.

– Hadd magyarázzam meg másképpen. Amikor Isten ezt a világot megteremtette, Ő adta nekünk a szombatot. Egy napot, amikor Isten-tiszteletet tartunk, együtt vagyunk vele és egymással, és segítünk az embereken, ahogyan most magán is. A legszebb imádat, amit neki adhatunk, ha megetetjük az éhezőket, felruházuk a mezteleneket, befogadjuk a hontalanokat, és törődünk a betegekkel. Azért vagyunk mi most itt, mert Isten szereti magát, és mi is.

Ezzel Deion lehajolt, és egy pusztit adott a kis nénike homlokára.

– Most menjen be szépen, édes – mondta lágyan. – Ez hosszú nap volt, és Kowalski úr mindjárt itthon lesz.

Kowalski néni megtöltötte az emberek zsebéit süteménnyel, és addig integetett, amíg mind beültek az autókba, és lassan eltűntek a szürkületben.

Még sokáig állt az ajtóban, az utcai lámpa megvilágította törekeny alakját, a vasajtó pedig nyitva maradt éjszakára, először annyi év után. Megtapogatta a homlokát, ott, ahol Deion megcsókolta, és csak bámulta az utat könnyes szemmel.

Tizenkettedik fejezet

– Alex, telefonhívásod van a 3-as vonalon!

Jackie hangja riasztotta fel Alexet az álmodozásból. Már egy hét telt el azóta, hogy Scorppal és Clarkkal beszélgetett, és azóta Melanie meg ő nem sokat aludt. Az éjszakát tanulmányozással töltötték, újra átnézték mindazt, amit a Biblia a szombatról közöl.

– Ki az, Jackie?

– Nem kérdeztem meg a nevét, Alex. Azt mondta, személyes ügy.

A férfi felvette a telefonkagylót.

– Alex vagyok.

– Üdvözlöm, a nevem Ryan Goodbrad – mondta egy ismeretlen hang. – A Szent Ignác katolikus templom papja vagyok, itt, ebben a városban. Van néhány közös barátunk, akivel együtt tanulmányozzuk a Bibliát. Ők mondták, hogy tudnék segíteni választ adni néhány kérdésére.

Alex néhány pillanatig nem tudta hova tenni. Aztán rájött.

– Ó, igen, azzal kapcsolatban, hogyan lett átváltoztatva a szombat vasárnapra.

– Igen, erről van szó – mondta Ryan. – Az egyetemi tanulmányom során foglalkoztam ezzel a témával.

– Természetesen, szeretnék önnel beszélgetni erről – mondta Alex, és a programfüzetéért nyúlt. – Ne haragudjon, de nem tudom, hogyan szólítsam. Tiszteletes? Pásztor?

– Szólíts egyszerűen Ryannak, és nyugodtan tegezhetsz.

– Rendben van, Ryan. A feleségem is szeretne ott lenni ezen a beszélgetésen. Át tudnál jönni vacsorára, például csütörtökön este?

– Jól hangzik – felelte Ryan. – Mike Silver azt mondta, nagyon finom nálatok az étel. A bejárónóm elköltözött, és csak magam vagyok már egy hete. Egy dologra nem tanítottak meg minket, szegény plébánosokat a szemináriumon, a főzésre. A mogyorókrémes, lekváros kenyeret meg paradicsomlevet egy idő után megunja az ember.

Alex nevetett.

– Mi levágjuk a hizott tulkot a számadra. Jó lesz este hatkor? A címünk 2604 Brightenbush Lane.

– Nagyszerű! Akkor hát hamarosan találkozunk.

* * *

– Húha! – csodálkozott Ryan, amikor csütörtökön este Alex családjával asztalhoz ültek. – A nyálmirigyem túlórázik, ha csak rágondolok erre a sok finom ennivalóra.

– Remélem, szereted a bárányt – mondta Melanie. – A báránycomb a kedvencem, és Alex szereti hozzá a rizst meg az arab salátát. A gyerekek szeretik a pitakenyeret, hát úgy látszik, közép-keleti vacsorát eszel ma este. Ó, és olasz krémtortát készítettem desszertnek.

– És én segítettem feldíszíteni – tette hozzá büszkén Denae.

Az ima után Ryan Alex felé fordult, és ezt mondta.

– Mike és Francis mondta, hogy milyen részletesen kutattok, tanulmányoztok mostanában.

– Ez már annál is több – mondta Alex. – Nagyon örülünk annak, amit eddig találtunk, de néhány kis részecske még hiányzik a rejtvényből.

– Mint például mi?

Ryan szedett még az ételből, miközben Melanie megmagyarázta a kérdés lényegét.

– A teljes kutatásunk alatt csak egyetlen napot találtunk Mózesről egészen *A jelenések könyvéig*, amit Isten megszentelt, és az a hetedik napi szombat. Ennek ellenére az egész keresztény egyház a világon a vasárnapot ünnepli. – Rövid időre megállt, hogy átadja a vajascsészét Denae-nek. – Hogy a csudában változott meg a nap? És mikor?

– Van egy másik kérdés is – szólt közbe Alex. – Miért lesnek az emberek annyira ellenségesek, amikor erről a témáról van szó? Én megkérdeztem néhány embert, hogy mit gondolnak a szombatról, és ha láttad volna, a hajuk égnek állt. Úgy reagáltak, mintha egy kígyót dobtam volna rájuk. Ha a nap valami jó ok miatt változott meg, akkor az emberek miért ennyire érzékenyek erre? [A szedő megjegyzése. Részben a mai általános zsidógyűlölet miatt, de Sátán célja is ez!]

– Kezdjük a könnyebb kérdéssel – felelt Ryan. – A szemináriumon írtam egy dolgozatot arról, hogy miképpen változott át a szombat vasárnapra, és ezért járatos vagyok a dologban. Amint ti is tudjátok, a keresztény egyház a judaizmusból nőtt ki. A számunkra elérhető legjobb bizonyíték azt mutatja, hogy a keresztények eredetileg szombatünneplők voltak. Nekünk nincs történelmi bizonyítékunk arra, hogy az imádat napja megváltozott volna az első évszázadban, miután Jézus meghalt.

Melanie megdöbbsent.

– Akkor miért azt akarja nekünk mindenki bemagyarázni, hogy Jézus változtatta meg a napot?

Ryan felemelte a kezét.

– Várj, később majd rátérünk erre is – mondta. – Több történész azt állítja, hogy a korai keresztények közül néhányan elkezdtek ünnepelni Jézus feltámadásának napját, a vasárnapot. De ez csak egy ünnepnap volt, mint a hálaadás napja vagy július 4. a mi időnkben. És ez nem helyettesítette a szombatot.

Ryan körülnézett a figyelmes arcokon, majd folytatta.

– Közben a Római Birodalomban a zsidók helyzete nehezzé vált. Nagyon rossz szokásuk volt, hogy mindig lázadoztak Róma ellen. Ezért a rómaiaknak elégük lett, és végül elpusztították Jeruzsálemet időszámításunk szerint 70-ben. Én megértem, hogy mit éreztek a zsidók; senki sem szereti, ha más nemzet uralkodik rajta, különösen, mert tudták, hogy Isten választotta ki őket a világ irányítására. Ugyanakkor a rómaiakat is megértem. A zsidók elleni gyűlölet rohamosan terjedt, annyira, hogy már senki nem akart a zsidókkal érintkezni.

A férfi megtörölte a száját a szalvétával, elismerően csettintett, és újra beszélni kezdett.

– Ugyanakkor a keresztényeknek is megvolt a saját gondjuk. Néró, miután felgyújtatta Rómát, a keresztényeket okolta emiatt. Hadrianus is utálta a keresztényeket, és igyekezett kiirtani őket. Ő még a szombat ünneplését is betiltotta. Aki nem vetette alá magát ennek a rendeletnek, azt a Colosseumba küldte, eledelül az oroszlánoknak.

Danae és a kis Al előbb az ételre nézett, aztán rémülten egymásra.

Ryan folytatta a történetet.

– Tudjátok, Jézus is zsidó volt. És Pál is zsidó volt. Mi több, a keresztények egy olyan napot ünnepeltek, amely a judaizmussal volt kapcsolatos.

– Ez úgy hangzik, hogy ők kétszeres veszélyben voltak – jegyezte meg Alex. – Egyrészt utálták őket, mert Jézust követték. Aztán meg ugyanazt a szombatot ünnepezték, mint a zsidók.

– Pontosan – helyeselt Ryan. – És éppen ezért nem csoda, hogy közülük néhányan megpróbálták mellőzni a szombatot. A különböző kulturális szokás is hozzájárult ehhez. Sok római a Napot imádta, és így a vasárnap (Sunday) fontosabbá vált. A kétszázas években már találunk feljegyzést arról, hogy néhány keresztény vasárnapot ünnepeelt. Mivel a szombat olyan nagy veszélyt jelentett, könnyű volt megmagyarázni a változtatást.

Ryan körülnézett az asztalnál ülőkre, és megkérdezte.

– Gondoljátok, hogy túlságosan aprólékosan magyarázom?

– Egyáltalán nem – biztosította Melanie. – Csak attól tartok, éhes maradsz.

– Ó, én jól vagyok – felelte Ryan. – De kérhetek még egy kicsit a bárányból? Nagyon ízletes.

Miután még szedett a rizsből meg a salátából, Ryan folytatta.

– Az igazi változás, ami az Isten-tiszteleti napot illeti, százötven évvel később történt. Addigra már a kereszténység eléggé elterjedt a Római Birodalomban. Például, van egy levelünk egy római államfőtől, aki arról panaszkodik, hogy a keresztények már mindenhol ott vannak, a katonaságban, a kereskedelemben, a fejedelmi udvarban és még a császár családjában is.

A gyerekek nagyon figyelmesen hallgatták a történetet.

– Ebben az időben Nagy Konstantin volt a császár, és a vasárnap elfoglalta a szombat helyét sok keresztény elméjében. Ő még továbbment, és kiadott egy rendeletet, amelyben megszabta, hogy a bírók, városi lakosok és művészek pihenjenek a Napnak szentelt napon. Ez még nagyobb jelentőséget adott a vasárnapnak.

– Komolyan mondod mindezeket? – Alex csodálkozva rázta meg a fejét.

– Teljesen komolyan! Ez egyáltalán nem új a katolikusoknak. Csak nektek, protestánsoknak van problémátok, amikor a történelmi tényeket halljátok. Ez a forrása a ti legnagyobb következtelenségeteknek!

– Hogyan?! – döbbsent meg Melanie, miközben felvágta a tortát.

– A protestánsok azzal kezdték, hogy protestáltak – magyarázta Ryan. – A korai protestánsok fellázadtak a katolikus egyház sokszoros téves tanítása ellen, és nem értettek egyet az egyes vallási szertartással sem. Martin Luther és a többi reformátor szembeszállt Rómával, különösen akkor, amikor a hagyományt a Biblia fölé emelték a katolikusok.

– Ők nem hittek abban, hogy a hívőknek Máriát és a többi szentet kell imádniuk, igaz? – kérdezte Alex.

– Igen, és ez még nem minden. Néhány protestáns nem értett egyet az újszülöttek megkeresztelésével sem. Mások nem hitték el, hogy az úrvacsora kenyér és must igazán Jézus testévé és vérévé változik az eukarisztiában. És egyetlen protestáns sem hitt a pápa csallhatatlanságában, szentségében, ahogyan a trónjáról, a szent Péter bazilikáról beszélt. De majdnem senki sem apellált egy kulcskérdéssel kapcsolatban. Ez mindig gondolkodóba ejtett.

– Félbeszakíthatlak néhány percre, hogy megkérdezzem, kérsz-e kávét a tortához? – kérdezte Melanie.

– Van koffeinmentes kávétok?

– Természetesen, mi csak azt iszunk – válaszolta az asszony.

– Akkor kérek.

– Most, kérlek, folytasd – sürgette Alex. – Ez érdekes.

– Évszázadokon át a katolikus egyház elismerte, hogy megváltoztatta a szombatünnepést vasárnapra. Sok katolikus forrásban ezt bizonyítékul használják, mert igazolni akarják, miszerint a pápának olyan hatalma van, hogy még Isten törvényét is megváltoztathatja.

– Azt mondod, a katolikusok tudják, hogy a pápa törölte el Isten törvényét? – kérdezte döbbsenten Alex.

– Nem éppen. Csak néhány protestáns hiszi azt, hogy Isten törvényét eltörölte a pápa. A katolikusok azt hiszik, hogy a pápa isteni erőt kapott, amivel megváltoztatta a törvényt. Egész életemben nem tudtam megérteni, miért van annyi protestáns, aki ezt a változtatást elfogadja. Ezáltal ők is elismerik a pápa hatalmát, amivel Istent képviseli a Földön.

Ryan elvette Melanie-től a kávécsészét, és belekortyolt a forró italba.

– Haladjunk egy lépéssel tovább. A Római Katolikus Egyház még mindig úgy tekinti a protestánsokat, mint a család elidegenedett részét. És az egyház hisz abban, hogy egyszer majd visszajönnek. Még most is vezető szerepet tölt be a Római Katolikus Egyház a vallásos világban (sőt, egyre nagyobb befolyással bír!). A legnagyobb bizonyíték erre, hogy a protestánsok vasárnapot ünnepelnek, amit a katolikusok különítettek el, és szenteltek meg ünnepnapul.

– Hol olvashatunk erről valami katolikus forrásból? – kérdezte Alex.

– Ó, elég sok erre vonatkozó forrás van. Például a régi katolikus hitalapelvek pontokban felteszik a következő kérdést. „Melyik a nyugalomnap?” A válasz is szerepel itt. „A szombat a nyugalomnap.” „Miért ünnepeljük akkor a vasárnapot a szombat helyett?” A válasz ez. „Mi azért ünnepeljük a vasárnapot szombat helyett, mert a Római Katolikus Egyház a laodiceai zsinaton i. sz. 336-ban áttette a szombat megünneplését vasárnapra.”

Ryan visszautasította a Melanie által felkínált második szelet tortát, majd folytatta több, erre vonatkozó példával.

– Keenan püspök Hitalapelvei katekizmusa szerint a protestánsok teljesen bibliai alap alátámasztása nélkül ünneplik a vasárnapot a szombat helyett. És James Gibbons bíboros, az „Atyáink hite” című iratában azt írja, hogy nem lehet egyetlen sort sem találni a Bibliában arról, miszerint a vasárnapot kellene ünnepelni.

Ryan kortyolt még a kávéból, és folytatta.

– A protestánsok azt tartják, hogy a Biblia a hitük elsőrendű zsinórmértéke – hangsúlyozta. – A reformáció hangos érvelése a „Sola Scriptura”, ami azt jelenti latinul, „Egyedül a Szentírás”. És mégis, képesek félretenni a Biblia szombatját egy olyan napért, ami teljesen katolikus eredetű. Sőt, egyesek még különböző bizonyítékot is gyártanak arra, hogy megvédjék.

Alex és Melanie elismeréssel nézett egymásra.

– Na, most már hallottunk ezekről annyit, hogy életfogytig elég lesz – jegyezte meg Alex Ryannek.

– Emlékezzetek csak valamire – folytatta Ryan. – Engem úgy neveltek, hogy a hagyomány és a pápa egyenlő a Bibliával. Sőt, még felül is múlja, ha a pápa a trónjáról, a szent Péter bazilikából beszél. Ezért nekem nem jelent gondot az, hogy elfogadjam a változást. Ha úgy hisztek, ahogyan mi, akkor a szombattal kapcsolatos nézetünk teljesen logikus. De ha nem, akkor teljesen logikátlan, alaptalan.

– Ha ez igaz, akkor miért védi a vasárnapünneplést annyi protestáns prédikátor? – kérdezte Alex.

– A legtöbb esetben csak tájékozatlanság. Megtanították őket a különbözőféle nézetre a szemináriumokban, és ők mindig is úgy hittek – válaszolta Ryan. – Habár most nagy az érdeklődés ezzel a témával kapcsolatban, és sok ember, lelkesen komolyan kutat az igazság után, a saját maga részére.

– Még mindig nem értem, hogy miért fogadja el ezt a változást annyi protestáns – firtatta tovább Alex.

– Alapjában véve, a hagyományt helyezik a Biblia fölé. Én azt hiszem, ez az emberi természetre jellemző – válaszolta Ryan. – Amikor te az egész életed alatt hiszel valamiben, és gyakorlod is azt, nehéz elismerni, hogy nem helyesen teszed. Az emberi büszkeség nagyon erőteljes lehet egyes helyzetben.

– Van olyan protestáns egyház, amelyik szombatot ünnepel? – kérdezte Melanie.

– Igen, még hozzá egyes nagyon jól megalapozott egyházak, a világ minden részén – mondta neki Ryan. – És sokan kutatják ezt személyesen is, mint ti is.

– Mi a helyzet veled, Ryan – kíváncsiskodott Alex. – Hogy állsz te ezzel?

– Személyesen? – Ryan elmosolyodott, közben megdörzsölte Toods, a kutya fülét. – Amint már említettem, az én helyzetem egészen más. Át kell gondolnom az egészet, és döntenem kell, hogy a Bibliát vagy az egyház hagyományát fogadom-e el, mint legfőbb tekintélyt az életemben. Nem tudom, érzékelitek-e ezt, de számomra elég ijesztő. Ti egymásnak megesküdtetek a házasságkötésetek alkalmával, igaz? Nos, a katolikus pap ugyanígy esküszik hűséget az egyháznak és a pápának.

Ryan szórakozottan morzsolgatta a kiskutya fülét.

– Már hatéves koromtól pap szerettem volna lenni – folytatta. – Ha én elhatározom, hogy az egyház és a Biblia nem egyezik meg... és megtagadom az egyház iránti hűségemet, mindent elveszítek. Ez nem könnyű a számomra.

Ryan az órájára nézett, és ismét megsimogatta Tootsot, mielőtt felállt.

– Most már jó lesz, ha elmegyek – mondta. – A vacsora kitűnő volt. Nagyon szépen köszönöm mindkettőtöknek.

Melanie megköszönte a dicséretet, és meghívta, hogy máskor is jöjjön el. Amint Ryan begombolta a kabátját, Alexre, Melanie-re és a két gyerekre nézett.

– Nagyon komoly döntés előtt álltok – mondta. – Nem lesz könnyű. Sátán mindent megtesz, hogy a legfontosabb döntéseket megakadályozza.

Tizenharmadik fejezet

Egyike volt azon napsütéses tavaszi napoknak, amikor az embernek énekelni van kedve a munkahelyén. Öt hónap telt el Clark első munkanapja óta a Bowen és Társai cégnél.

„Még Scorp is vidám” – gondolta Clark, miközben éppen egy repülőtéri raktárház rajzát fejezte be. Kinézett az ablakon, és azt gondolta, milyen jó lenne most kint lenni a felmérőcsoporttal. „Hátha később kimehetek, és dolgozhatom kint a szép napsütésben” – remélte. Eltárolta az iratot, majd elküldte nyomtatáshoz, mert szüksége volt egy példányra az üléshez.

Alex behívta az összes csoportot és a munkafelügyelőket. Még Melanie is az irodában volt aznap, az ebédet is beszerezte az Antonelli's Pizzától, és hűsítőt az összes munkás számára. Délben az iroda teljesen megtelt a dolgozókkal, egyesek széken, mások az íróasztalokon, de még a földön is ültek. Miután mindenki jóllakott pizzával, Alex előrelépett.

– Az elmúlt öt hónap nagyon nehéz volt a számomra és a családom számára – kezdett bele. – Ahogyan ti is tudjátok, Melanie és én keresztények vagyunk. Sohasem akartuk a mi hitünket rátok erőltetni, és úgy akartuk vezetni a céget, ahogyan szerintünk Jézus is tenné, ha itt élne a Földön.

Melanie Alex mellé állt, és megszorította a kezét.

– Mi azonban nyitottak maradtunk Isten vezetése iránt az életünkben – tette hozzá. – Örökre hálások leszünk az Ő türelmes vezetéséért, ahogyan minket tanított.

– Ma nagyon fontos dolgot kell megbeszelnem veletek. Először is, bocsánatot akarok kérni – jelentette ki Alex. A munkásai figyelmesen hallgatták. – Amikor ezt a céget megalapítottam, megfogadtam, hogy a legjobb tervezőcég lesz ezen a vidéken. Ti mindebben segítettetek, és hozzájárultatok ehhez, de én nem voltam elég érzékeny a szükségletek és a családok szükséglete iránt. Isten úgy teremtett bennünket, hogy keményen dolgozzunk. De Ő úgy tervezte, hogy pihenésre is legyen időnk, felüdülésre és a családra. A siker érdekében sokszor megvontam tőletek az élet ezen fontos szükségletét. Most utólag nagyon sajnálom ezt.

A mérnökök, munkások, tervezők és a többiek csodálkozva néztek egymásra.

– Néhány hónappal ezelőtt Melanie és én rájöttünk arra, hogy Isten csodálatos ajándékot adott a számunkra – folytatta Alex. – Ő ajándékozta nekünk az életet, a családot és egy különlegesen áldott napot, hogy együtt tölthessük vele. A Biblia ezt szombatnak nevezi. Ez péntek este naplementétől szombat este naplementéig tart.

Néhány dolgozó hirtelen nagyon figyelmes lett erre a közlésre.

– Szeretném megosztani veletek azt, hogy mit mond Isten az Ő különleges napjáról. A meghívó, hogy megtartsuk a szombatot, része a tízparancsolatnak, a „Ne lopj” és „Ne ölj” és a többi mellett. Mózes második könyvének 20. fejezetében található, a 8. verstől a 11-ig, és így hangzik. **„Emlékezzél meg a nyugalom napjáról, és szenteld meg azt! Hat napon át dolgozz, és végezd mindenféle munkádat! De a hetedik nap a te Istened, az Úr nyugalomnapja. Semmiféle munkát ne végezz azon, se te, se a fiad, se a leányod, se a szolgáló, se a szolgálóleányod, se az állatod, se a kapuidon belül tartózkodó jövevény. Mert hat nap alatt alkotta meg az Úr az eget, a Földet, a tengert és mindent, ami abban van, a hetedik napon pedig megpihent. Azért megáldotta az Úr a nyugalom napját, és megszentelte azt.”**

Az emberek csendben figyeltek minden szóra.

– Melanie és én mindent, amit csak lehetett, átnéztünk a szombattal kapcsolatban a Bibliában. Biztosak akartunk lenni ebben, és most határoztunk. El fogjuk különíteni ezt a napot, hogy betöltsé a hivatását, ami azt jelenti, hogy ezt a napot Istennel, a családdal és a barátainkkal fogjuk tölteni.

– És már alig várjuk, hogy elkezdjük! – szólt közbe mosolyogva Melanie.

A munkások zavarba jöttek.

– Hát, akkor nem jössz dolgozni holnap? – kérdezte az egyik tervezőmérnök.

– Nem – jelentette ki Alex. – És te sem. Mától kezdve bezárjuk az irodát pénteken délután négykor. És nem lesz több bepótlás szombaton. Ha nem tudjuk befejezni a héten, akkor majd megvár a következő héten!

Néhány munkás megdöbbenve állt, mások meg elkezdtek tapsolni, és hamarosan mindenki mosolygott. Senki nem hallotta már Alex utolsó mondatait, ami a kiképzésről és a jövőbeli tervről szólt.

– Még egy dolog – fejezte be Alex. – Ha valaki szeretne többet tudni a szombattal kapcsolatos felfedezésünkről, Melanie és én szívesen segítünk ebben!

* * *

A Nap lemenőben volt a péntek esti égen. „Csak egy óra naplementéig” – gondolta Connie Hanson. Magában mosolygott, miközben még egy kanál sót tett a bugyogó ételbe. Megnézte, hogy a fokhagymás kenyér elkészült-e, s közben az elmúlt néhány hónapra gondolt vissza. Eszébe jutott, hogy mennyire aggódtak, amikor Clark először kezdett Alexnél dolgozni. De most szerette a munkáját, és soha nem kellett a szombat felől aggódnia.

Az is eszébe jutott, hány ebédszünetet töltött Clark Alexszel. Arra gondolt, hátha egy napon Bowenék is megtartják Isten szombatját.

„Vezesd, Uram, Atyám – imádkozott. – És add tudtukra, hogy mennyire szeretnél velük időt tölteni.”

A konyha ablaka előtt egy vidám kismadár fürdött a tavaszi napsugárban. Connie élvezte Isten jelenlétének közelségét, ahogyan minden szombat eljöttkor szokta.

– Connie!

Annyira elmerült a gondolatába, hogy nem hallotta az ajtó nyílását. Igyekezett köszönteni a sugárzó arcú férjét.